

Súd: Mestský súd Bratislava IV
Spisová značka: B3-61Csp/7/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1322200429
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ľudmila Jančovičová
ECLI: ECLI:SK:MSBA4:2024:1322200429.7

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Mestský súd Bratislava IV, v konaní pred sudkyňou JUDr. Ľudmilou Jančovičovou, v spore žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803, so sídlom Prievozská 2, Bratislava, právne zastúpený: Remedium Legal, s.r.o., IČO: 53 255 739, so sídlom Prievozská 2, Bratislava, proti žalovanej: V. J., narodená XX.XX.XXXX, bytom Z. XXX/XX, Z., o zaplatenie 1.818 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žaloba sa **z a m i e t a**.

II. Žalovanej sa **p r i z n á v a** proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobca sa žalobou podanou na súd dňa 31.01.2022 domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi 1.818 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.669,89 eur od 10.11.2021 do zaplatenia a trova konania. Žalobu odôvodnil najmä nasledovne. Žalobca je právnická osoba zapísaná v obchodnom registri Okresného súdu Bratislava I, oddiel: Sro, vložka číslo: 15294/B. Na základe Zmluvy o postúpení pohľadávok uzavretej podľa § 524 a nasl. zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“) zo dňa 09.11.2021 medzi postupcom Tatra banka, a.s., Hodžovo námestie 3, Bratislava 1, IČO: 00 686 930 (ďalej len „postupca“) a žalobcom, postúpil postupca na žalobcu pohľadávku voči žalovanej. V tejto súvislosti uviedol, že žalovaná bola v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi po dobu dlhšiu ako 90 kalendárnych dní. Postupca uzatvoril so žalovanou v zmysle zákona č. 266/2005 Z. z. o ochrane spotrebiteľa pri finančných službách na diaľku a o zmene a doplnení niektorých zákonov dňa 09.11.2014 Zmluvu č. 00-0002139259 (ďalej len „Zmluva“), ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky postupcu v znení ich dodatkov (ďalej len „VOP“). Na základe Zmluvy postupca poskytol žalovanej peňažné prostriedky. Podmienky čerpania peňažných prostriedkov, podmienky splácania peňažných prostriedkov, podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti sú upravené v Zmluve a vo VOP. Žalobca zastáva názor, že Zmluva obsahuje všetky znaky a spĺňa všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere podľa ustanovenia § 497 až 507 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka a zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, resp. zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Žalovaná napriek opakovaným výzvam postupcu, v ktorých ho postupca v súlade s ust. § 53 ods. 9 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník upozorňoval v lehote nie kratšej ako 15 dní na možnosť uplatnenia práva na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, neplnila v stanovených termínoch splátky, čím porušila svoju povinnosť podľa Zmluvy. S ohľadom na skutočnosť, že žalovaná sa dostala do omeškania so splácaním úveru po dobu dlhšiu ako 3 mesiace, pričom bola súčasne upozornená v lehote nie kratšej ako 15 dní na možnosť uplatnenia práva na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti úveru, postupca v súlade s

príslušnými ustanoveniami Zmluvy a ust. § 53 ods. 9 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník vyhlásil podaním zo dňa 18.01.2019 mimoriadnu splatnosť úveru, pričom vyzval žalovanú na úhradu dlžnej sumy. Pohľadávka žalobcu predstavovala ku dňu postúpenia predmetnej pohľadávky sumu vo výške 1.818 eur, ktorá pozostávala z istiny vo výške 1.669,89 eur, z riadneho úroku vo výške 125,30 eur, z úroku z omeškania vo výške 7,82 eur a z poplatkov vo výške 15 eur v súlade s prílohou k Zmluve o postúpení pohľadávok, kde postupca deklaruje, že výška a špecifikácia pohľadávky uvedenej v predmetnej prílohe je generovaná bankovým systémom a predstavuje aktuálnu dlžnú sumu ku dňu postúpenia pohľadávky. Žalovaná po postúpení pohľadávky do dnešného dňa nevykonala žiadne úhrady. Žalovaná suma predstavuje sumu vo výške 1.818 eur pričom pozostáva z neuhradenej istiny úveru vo výške 1.669,89 eur, z neuhradeného riadneho úroku vo výške 125,30 eur, z neuhradeného úroku z omeškania vo výške 7,82 eur a z neuhradených poplatkov vo výške 15 eur. V súvislosti s úrokmi z omeškania žalobca poukázal na ust. § 369 ods. 1 a 3 Obchodného zákonníka, nariadenie vlády č. 87/1995 Z.z. a § 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Žalobca ohľadom uplatnených zmluvných úrokov k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti v sporoch s ochranou slabšej strany zároveň poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 30.07.2019 sp. zn. 6Cdo/113/2018 ako aj na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 07.08.2018 v spojených veciach C-96/16 a C-94-17, ktorý je obsiahnutý v právnej vete rozhodnutia: „v súvislosti s právnou otázkou, či veriteľ má po zosplatnení dlhu nárok na zmluvné úroky, dovolací súd dáva do pozornosti odvolaciemu súdu rozsudok Súdneho dvora (piatej komory) zo 07.08.2018 v spojených veciach C-96/16 a C-94/17, v ktorom sa uvádza, že cieľom úrokov z omeškania je sankcionovať nesplnenie svojej povinnosti dlžníkom splatiť úver v lehotách stanovených v zmluve, odradiť dlžníka od omeškania pri plnení jeho povinnosti a prípadne nahradiť veriteľovi škodu, ktorá mu vznikla z dôvodu omeškania s plnením peňažného záväzku, zatiaľ čo bežné úroky (úroky z poskytnutého úveru) majú naopak funkciu odplaty za poskytnutie peňažnej sumy zo strany veriteľa až do jej zaplatenia. Z týchto záverov tak vyplýva nielen záver o nároku na bežné úroky až do skutočného splatenia úveru, ale aj záver o možnosti kumulácie bežných úrokov a úrokov z omeškania.“ Žalobca si v tomto konaní uplatňuje úrok z omeškania podľa ustanovenia § 517 ods. 2 zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka počnúc dňom 10.11.2021, t.j. dňom nasledujúcim po dni účinnosti postúpenia pohľadávky. Na základe uvedených úhrad žalovanej žalobca vyčísľuje úrok z omeškania odo dňa postúpenia pohľadávky nasledovne: 5 % ročne zo sumy 1.669,89 eur od 10.11.2021 do zaplatenia. Podľa ust. § 1 zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii (ďalej len „Zákon o mimoriadnych opatreniach v súvislosti s COVID 19“): „Lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva, a) v čase odo dňa účinnosti tohto zákona do 30. apríla 2020 neplynú, b) ktoré uplynuli po 12. marci 2020 do dňa účinnosti tohto zákona, sa neskončia skôr ako za 30 dní po nadobudnutí účinnosti tohto zákona. Podľa ust. § 8 Zákona o mimoriadnych opatreniach v súvislosti s COVID 19: „Lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva, a) v čase odo dňa účinnosti tohto zákona do 28. februára 2021 neplynú, b) ktoré uplynuli po 31. decembri 2020 do dňa účinnosti tohto zákona, sa neskončia skôr ako za 30 dní po nadobudnutí účinnosti tohto zákona.“ S prihliadnutím na ust. § 1 písm. a) v spojení s ust. § 8 písm. a) Zákona o mimoriadnych opatreniach v súvislosti s COVID 19 premlčacia lehota v období od 27.03.2020 do 30.04.2020 a v období od 19.01.2021 do 28.02.2021 neplynula. Vzhľadom k uvedenému je premlčacia lehota v danom prípade zachovaná.

2. Žalobca k žalobe pripojil najmä nasledovné listiny: zmluvu o postúpení pohľadávok zo dňa 09.11.2021 s prílohou, zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru s poistením pre fyzické osoby č.: 00-0002139259 zo dňa 09.11.2014, oznámenie o vyhlásení splatnosti s výzvou na zaplatenie zo dňa 18.01.2019, podací hárok č. S zo dňa 18.01.2019, výzvu pred mimoriadnou splatnosťou zo dňa 19.12.2018, podací hárok č. S zo dňa 19.12.2018, oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 12.11.2021, platobnú históriu, pokus o zmier zo dňa 07.12.2021.

3. Súd podaním zo dňa 13.04.2022 vyzval žalobcu v zmysle ustanovenia § 138 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) v spojení s ustanovením § 54a zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“ alebo „Občiansky zákonník“) na späťvzatie žaloby z dôvodu zjavnej nedôvodnosti.

4. Žalobca sa vo veci písomne vyjadril podaním zo dňa 02.05.2022, v obsahu ktorého uviedol, že poukazuje na skutočnosť, že pri dohode o plnení dlhu v splátkach môže veriteľ od dlžníka žiadať vždy

len splnenie príslušnej splátky, ktorá sa stane splatnou (zročnou). Každá zo splátok tak predstavuje samostatné plnenie a preto pre každú z nich plyní trojročná premlčacia doba podľa § 103 Občianskeho zákonníka samostatne. Občiansky zákonník ďalej v ustanovení § 565 umožňuje, aby sa veriteľ s dlžníkom dohodli, že ak sa nesplní niektorá splátka, môže veriteľ uplatniť právo na zosplatenie celého dlhu (tzv. strata výhody splátok). Veriteľ v takom prípade môže žiadať o zaplatenie celého dlhu, avšak toto svoje právo môže uplatniť len do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky, v opačnom prípade toto právo zaniká. Ak toto právo veriteľ uplatní, trojročná premlčacia doba, pokiaľ ide o celý zostávajúci dlh, začína plynúť odo dňa splatnosti splátky, pre nesplnenie ktorej došlo k vyhláseniu splatnosti celého dlhu. Ak však veriteľ toto právo nevyužije a ďalšia splátka sa stane splatnou, potom toto právo zaniká a vzniká mu až v prípade, ak dlžník nezaplatí ani túto, ďalšiu splátku dlhu. Podľa ust. § 101 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj „Občiansky zákonník“): Pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plyní odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz. Podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka: Ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky. Podľa ust. § 103 Občianskeho zákonníka: Ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky. Podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva. V súvislosti s premlčaním nároku žalobca na tomto mieste zdôraznil, že neuplatnenie práva podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky spôsobuje zánik tohto práva veriteľa. V posudzovanom prípade bolo preukázané, že žalovaná bola v čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru (18.01.2019) v omeškaní s plnením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace (od 27.10.2018). Keďže však právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť zaniká splatnosťou najbližšie nasledujúcej splátky, potom mimoriadna splatnosť úveru nemohla byť v posudzovanom prípade vyhlásená pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 27.10.2018. Oprávnenie žalobcu vyhlásiť mimoriadnu splatnosť pre nezaplatenie tejto splátky totiž zaniklo v súlade s ust. § 565 Občianskeho zákonníka dňa 27.11.2018, t. j. splatnosťou ďalšej splátky úveru. Zároveň je potrebné uviesť, že ak by žalobca pre nesplnenie tejto splátky vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, potom by porušil ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka, nakoľko žalovaná nebola v tom čase v omeškaní po dobu dlhšiu ako 3 mesiace. Z uvedených dôvodov je zrejmé, že v prípade, ak žalobca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru ku dňu 18.01.2019 toto svoje právo uplatnil v súlade s ust. § 565 Občianskeho zákonníka pre nezaplatenie splátky splatnej dňa 27.12.2018 a zároveň toto svoje právo uplatnil v súlade s ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka po omeškaní spotrebiteľa s platením splátok po dobu dlhšiu ako 3 mesiace. V posudzovanom prípade teda došlo v súlade s ust. § 565 Občianskeho zákonníka a § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru pre nesplnenie splátky splatnej dňa 27.12.2018. Premlčacia doba pre všetky splátky splatné po 27.12.2018 tak začala v súlade s ust. § 103 Občianskeho zákonníka plynúť od zročnosti splátky, pre nesplnenie ktorej došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru (v posudzovanom prípade od splátky splatnej dňa 27.12.2018) a uplynula by najskôr dňa 27.12.2021. Podľa ust. § 1 zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii (ďalej len „Zákon o mimoriadnych opatreniach v súvislosti s COVID 19“): „Lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva, a) v čase odo dňa účinnosti tohto zákona do 30. apríla 2020 neplynú, b) ktoré uplynuli po 12. marci 2020 do dňa účinnosti tohto zákona, sa neskončia skôr ako za 30 dní po nadobudnutí účinnosti tohto zákona.“ Podľa ust. § 8 Zákona o mimoriadnych opatreniach v súvislosti s COVID 19: „Lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva, a) v čase odo dňa účinnosti tohto zákona do 28. februára 2021 neplynú, b) ktoré uplynuli po 31. decembri 2020 do dňa účinnosti tohto zákona, sa neskončia skôr ako za 30 dní po nadobudnutí účinnosti tohto zákona.“ S prihliadnutím na ust. § 1 písm. a) v spojení s ust. § 8 písm. a) Zákona o mimoriadnych opatreniach v súvislosti s COVID 19 premlčacia lehota v období od 27.03.2020 do 30.04.2020 a v období od 19.01.2021 do 28.02.2021 neplynula, čo predstavuje predĺženie premlčacej doby o 76 dní. V spornom prípade premlčacia doba mala najskôr uplynúť dňa 27.12.2021, avšak s ohľadom na spočívanie premlčacích dôb, uplynie až dňa 13.03.2022. Keďže žaloba bola na súde podaná dňa 31.01.2022, uplatnený nárok nie je premlčaný. Navrhol, aby súd žalobe vyhovel.

5. Žalovaná sa k žalobe vyjadrila podaním zo dňa 16.06.2022, v ktorom najmä uviedla, že nesúhlasí, uplatňovaný nárok neuznáva čo do výšky a dôvodu. Všetky zmluvy, v ktorých vystupuje dodávateľ a spotrebiteľ ako fyzická osoba sú považované za spotrebiteľské a vzťahuje sa na ne Občiansky zákonník. Na zmluvu č. 00-0002139259 sa vzťahujú predpisy o ochrane spotrebiteľa vrátane príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, zákon č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, smernica 93/13/EHS. Žiadala preto, aby súd podrobil spotrebiteľskú zmluvu súdnej kontrole ex offo. Poukázala na ust. § 11 zákona č. 129/2010 Z.z.. Uviedla, že na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keby sa inak mali použiť normy obchodného práva. Žalobca nesprávne používal a odvolával sa v žalobe na Obchodný zákonník. Ďalej poukázala na ustanovenia § 52 ods. 1 a 2, § 53 ods. 1, § 54 ods. 2 Občianskeho zákonníka a § 299 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Poukázala na to, že ide o nedôvodný nárok žalobcu, na nekalé konanie dodávateľa pri uzatváraní zmluvy a dojednanie neprijateľných podmienok, za ktoré sa považujú ustanovenia, ktoré umožňujú dodávateľovi jednostranne meniť zmluvné podmienky bez dôvodu dohodnutého v zmluve. V zmluve sa nachádzajú aj tieto neprijateľné podmienky: poplatky, zakladajú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, vyhlásenie spotrebiteľa, že sa oboznámil s úverovými podmienkami, čím veriteľ prenáša na spotrebiteľa dôkazné bremeno. Takáto neprijateľná podmienka zakladá hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Je neprijateľné, aby sa spotrebiteľská zmluva riadila Obchodným zákonníkom. V zmluve nie je možnosť odmietnuť poistenie. Takéto konanie považuje za účelové a odporujúce dobrým mravom. Žiadala, aby súd žalobu zamietol.

6. Podaním zo dňa 18.07.2022 sa vo veci vyjadril žalobca. Vyjadrenie odôvodnil nasledovne. Poukázal na ust. § 261 ods. 6 písm. d) a § 499 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka a § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Ustanovenie § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka síce zvýraznilo ochranu spotrebiteľa ako slabšieho účastníka právneho vzťahu v tom smere, že ak niektorú náležitosť jeho právneho vzťahu upravuje pre spotrebiteľa priaznivejšie ako Obchodný zákonník, tak spotrebiteľovi sa poskytne táto priaznivejšia ochrana. Občiansky zákonník však citovaným ustanovením nepoprel možnosť, aby spotrebiteľia uzatvárali zmluvu o úvere, rovnako ako žiaden iný predpis nepoprel právo zmluvných strán, aby zmluva o spotrebiteľskom úver mala formu zmluvy o úvere. Naopak, toto právo výslovne vyplýva zo Zákona o spotrebiteľských úveroch a nie je možné zvrátiť ho výkladom súdu tak, že vymedzenie zmluvy o úvere, so všetkými jej pojmovými znakmi nie je v prípade spotrebiteľského vzťahu možné aplikovať a naopak je nutné prostredníctvom analógie aplikovať také ustanovenie Občianskeho zákonníka, ktoré je obsahom a účelom najbližšie k zmluve o úvere. Zmluva o úvere je tzv. absolútnym obchodom, a to s ohľadom na kogentné ustanovenie § 261 ods. 6 pís. d) Obchodného zákonníka, t.j. úverové zmluvy sa vždy budú vo svojej podstate spravovať ustanoveniami Obchodného zákonníka (keďže sa jedná o absolútny obchod, t.j. povaha účastníkov zmluvy je právne irelevantná), a pravidlá, ustanovené v ustanoveniach Obchodného zákonníka, sa v prípade, ak to je dôsledkom charakteru kontrahujúceho dlžníka, dopĺňajú pravidlami ďalšími (tzv. spotrebiteľského práva). To, že sa na úverovú zmluvu aplikujú ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, neznamena, že by zmluva bola nejakým osobitným, nominátnym typom v zmysle pomenovaných zmlúv podľa Občianskeho zákonníka, resp. Obchodného zákonníka. Zmluva o úvere musí vždy obsahovať záväzok zaplatiť za poskytnuté peňažné prostriedky úroky, čo zmluvu o úvere odlišuje od zmluvy o pôžičke podľa § 657 Občianskeho zákonníka, ktorá takéto dojednanie neobsahuje. Je tak vylúčené, aby sa zmluvné strany v zmluve o úvere dohodli na bezúročnom poskytnutí peňažných prostriedkov, inak by zmluva mala len charakter zmluvy inominátnej podľa § 269 ods. 2 Obchodného zákonníka. Okrem podstatných častí obsahuje zmluva o úvere aj výšku úrokov, lehotu na vrátenie úveru a ďalšie náležitosti, pričom väčšinu náležitostí pri úveroch poskytovaných bankami obsahujú úverové podmienky, na ktoré zmluva o úvere odkazuje. Zmluva o úvere je súčasne zmluvou spotrebiteľskou v zmysle § 52 Občianskeho zákonníka, kedy na jednej strane stojí banka ako osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení Zmluvy o úvere koná v rámci svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a na strane druhej žalovaná ako spotrebiteľ, teda fyzická osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení Zmluvy o úvere nekoná v rámci svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti alebo v rámci samostatného výkonu svojho povolania. V prípade zmluvy o úvere uzatvorenej so spotrebiteľom ďalší rozsah náležitostí upravuje zákon o spotrebiteľských úveroch. Ustanovenie § 499 je zákonodarcom začlenené do zoznamu tzv. kogentných ustanovení, pri ktorých sa zmluvným stranám neumožňuje od nich odchyliť prípadne ich vylúčiť (§ 263 ods. 1 Obchodného zákonníka). Spomedzi ustanovení

Obchodného zákonníka regulujúcich úverovú zmluvu ako absolútny obchod [§ 261 ods. 6 písm. d)] patrí do skupiny kogentných ustanovení ustanovenie § 497 definujúce základnú typovú charakteristiku úverovej zmluvy a práve ustanovenie § 499. Zákonodarca tým zreteľne vymedzil sledované priority v rámci úverových vzťahov, keď ako jednu z priorit stanovil kogentne garantované právo mať možnosť dojednať odplatu za dojednanie záväzku veriteľa poskytnúť úver. Je teda evidentné, že slovenský právny poriadok inštitúit odplaty za dojednanie záväzku poskytnúť úver vyslovene pozná a jeho používanie predpokladá, a túto skutočnosť dlhodobo rešpektuje ako právna veda, tak aj súdna prax najvyšších súdnych autorít (viď napr. rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obo 86/99 zo dňa 01.05.2001). Zhodne bola priznaná možnosť takýto poplatok účtovať aj napr. v Českej republike, ešte počas účinnosti Obchodného zákonníka (viď napr. rozsudok Najvyššieho súdu ČR sp. zn. 29 Odo 813/2001 zo dňa 27.08.2003). Odplata za dojednanie záväzku poskytnúť úver je premietnutím zákonnej úpravy § 499 Obchodného zákonníka, predstavuje preto zrejmu výlukú zo spotrebiteľského prieskumu. Ako už bolo uvedené, v ustanovení § 53 ods. 1, druhej vety, Občianskeho zákonníka sa - vo vzťahu k tomu, čo nie je / nemôže byť neprijateľnou podmienkou, hoci ide o zmluvné dojednanie - normuje: „To neplatí, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny, ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané.“. Inými slovami, spotrebiteľský prieskum je vylúčený, ak by sa mal týkať hlavného predmetu plnenia alebo primeranosti ceny. V rozsudku Súdneho dvora Európskej únie zo dňa 03.06.2010, *Cajade Ahorros y Monte de Piedadde Madrid, C-484/08* (bod 34), sú definované parametre hlavného predmetu plnenia ako „zmluvné podmienky, ktoré neboli individuálne dohodnuté a ktoré opisujú základné plnenia zmlúv uzavretých medzi predajcom alebo dodávateľom a spotrebiteľom“. V rozsudku zo dňa 30.04.2014, *Kásler and Káslerné Rábai, C-26/13* (body 49 a 59) zase ako zmluvné podmienky, ktoré určujú „podstatné plnenie z tejto zmluvy, ktoré ju ako také charakterizuje“, čoho preverenie má zohľadniť najmä „povahu, všeobecnú štruktúru a ustanovenia zmluvy, ako aj jej právne a skutkové súvislosti“. Podstatou záväzku druhej strany zo zmluvy o úvere (dlžníka) je vrátiť poskytnuté prostriedky vrátiť a zaplatiť celkovú odplatu za poskytnutie a užívanie úverových prostriedkov. Je nepochybné, že táto celková odplata je tvorená úrokom a poplatkami, v uvedenom smere sa úplne pregnantne vyjadril Najvyšší súd Českej republiky, ktorý v Stanovisku občianskoprávného a obchodného kolegia Nejvyššího soudu ze dne 23. 4. 2014 k některým otázkám ujednání o poplatku za správu úvěru ve smlouvách o úvěru, sp. zn. Cpjn 203/2013 (R 44/2014) uviedol: "Smyslu a účelu úvěru odpovídá pojetí tohoto bankovního produktu jako komplexu (balíčku) plnění, jehož součástí je řada vzájemně souvisejících bankovních služeb a jemuž odpovídá cena rozložená do jednotlivých sjednaných úhrad. Bankovní poplatky (včetně poplatku za správu úvěru) tak představují (vedle úroku a dalších odměn) část vícesložkové ceny celého komplexu plnění (shodně Frank, R., Veselková, P., Wolff, P. Přípustnost poplatků za správu a vedení úvěrových účtů vedených pro spotřebitele. Právní rozhledy 2013, č. 15-16, s. 515 an., dále Bejček, J. Ochrana spotřebitele, nebo i pokrytecky zastřená ochrana věrolomnosti? Soudce 2013, č. 9, s. 16 an.)". Podľa § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka (ďalej len ako „OZ“) ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. Podľa § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka (ďalej len ako „ObZ“) Časť obsahu zmluvy možno určiť aj odkazom na všeobecné obchodné podmienky vypracované odbornými alebo záujmovými organizáciami alebo odkazom na iné obchodné podmienky, ktoré sú stranám uzavierajúcim zmluvu známe alebo k návrhu priložené. Ust. § 52 ods. 2 OZ stanovuje povinnosť v prípade konfliktu právnych predpisov prednostne použiť ustanovenia OZ, avšak v žiadnom prípade nesubsumuje úpravu spotrebiteľských zmlúv výlučne pod OZ. Nakoľko možnosť úpravy časti obsahu zmluvy je upravená v ObZ, použijú sa ustanovenia ObZ. Žalobca na podporu svojich tvrdení poukazuje na Rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 22.07.2015, sp. zn. 15Co/110/2015 „V konaní nebolo sporným a odvolací súd akceptuje závery odvolateľa, že predmetná zmluva o revolvingovom úvere je v zmysle § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka tzv. absolútnym obchodom a preto sa spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka. Zároveň je ale tiež zmluvou spotrebiteľskou, konkrétne zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zák. č. 258/2001 Z.z., čo tiež nebolo medzi účastníkmi sporné a preto sa zároveň spravuje i ustanoveniami tohto zákona, ktoré majú vo vzťahu k všeobecným ustanoveniam Obchodného zákonníka o zmluve o úvere postavenie tzv. lex specialis. Použijú sa teda vo vzťahu k ustanoveniam Obchodného zákonníka prednostne. Keďže potom ani zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ani Občiansky zákonník v ust. § 52 a nasl. slúžiacich na ochranu spotrebiteľa nezakazujú časť obsahu zmluvy určiť

aj s odkazom na všeobecné obchodné podmienky, čo výslovne umožňuje § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka, odvolací súd súhlasí i s názorom odvolateľa, že i časť obsahu spotrebiteľskej zmluvy môže byť účinne upravená vo všeobecných obchodných podmienkach, čo napokon takisto nebolo v predmetnom konaní sporné.“ Treba tiež podotknúť, že žiadna norma spotrebiteľského práva Slovenskej republiky alebo Európskej únie nevyžaduje, aby spotrebiteľská zmluva bola vyhotovená ako jediný dokument, resp. aby každá časť takého dokumentu bola osobitne podpísaná. Možno poukázať aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci Home Credit C-42/15. V citovanej veci Súdny dvor interpretoval smernicu o spotrebiteľských úveroch, ktorá prikazuje písomnú formu zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Súdny dvor v tejto súvislosti judikoval, že pri tejto úprave „zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky [podstatné náležitosti] musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči“. Je teda možné uzavrieť, že to či zmluva o spotrebiteľskom úvere v zmysle ZoSU môže byť tvorená viacerými listinami, právnym putom previazanými komponentmi, ktoré sú spotrebiteľovi odovzdané pred podpisom zmluvy, už zodpovedal Súdny dvor EÚ. Zároveň poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 23CoCsp/46/2021 z 26.10.2021: „Ani ďalšie odvolacie námietky žalovaného neboli dôvodné. Žalovaná namietala i tú skutočnosť, že Obchodné podmienky právneho predchodcu žalobcu nie sú ňou podpísané a všeobecné obchodné podmienky majú zmluvu len dopĺňať. Podľa ústavne konformného výkladu je preferovaná platnosť pred neplatnosťou právneho úkonu (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 242/07). Preto aj v prejednávanej veci je potrebné uprednostniť výklad, ktorý rešpektuje vôľu zmluvných strán, pred výkladom, ktorý vedie k absolútnej neplatnosti účastníkmi uzatvorenej zmluvy. Ak teda strany uzatvorili zmluvu, ktorej podstatné náležitosti sú v listine podpísanej obidvomi stranami určené výslovným odkazom na samostatnú listinu, ktorá nebola podpísaná, nespôsobuje to bez ďalšieho neplatnosť tejto zmluvy za podmienky, že ich prejav vôle bol dostatočne určitý a zmluvný konsenzus pokrýva aj tieto dojednania. Stačí, že zmluvné strany ju vyhlásia za súčasť zmluvy v podpísanom texte vlastnej zmluvy. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Cdo 9/2019 z 27. mája 2020) Najvyšší súd dovolateľke prisvedčil, že pri výklade ustanovenia § 75 ods. 4 zákona o bankách úverová zmluva a príloha patria k sebe (je jej súčasťou) a tvoria jeden celok. Súdny dvor Európskej únie v tejto súvislosti tiež judikoval, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky (podstatné náležitosti) musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči (porov. Home Credit Slovakia, C-42/15). Celistvosť písomnej listiny podľa § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka je zachovaná aj vtedy, ak jednota viacerých listín je spoznatelná z obsahu právneho úkonu a ak spolunáležitosť jednotlivých listín je nesporná. Pevné spojenie listín, napr. zošitím alebo zviazaním, nie je v takomto prípade potrebné; preto ak prílohy, ktoré tvoria súčasť písomne uzavretej zmluvy a ktorú účastníci podpísali a na ktoré zmluva odkazuje čo do svojho predmetu, nie sú podpísané, nespôsobuje sama osebe neplatnosť zmluvy (Fekete, I.: Občiansky zákonník. Veľký komentár. I. diel. Bratislava : Eurokódex, 2011, s. 287 a 298); tento záver potvrdzuje aj rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obo 52/2011, či rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 23 Cdo 1102/2008. Bez ohľadu na technické spojenie, úverová zmluva a jej príloha, boli súčasťou jedného celku, teda patrili k sebe. Podpis zmluvy tak kryje aj obsah jej príloh, ak na ne v texte odkazuje. Ako je už vyššie uvedené, Súdny dvor judikoval, že „zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky (podstatné náležitosti) musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči“ (C-42/15, bod 1 výroku). Pre úplnosť súd dodáva, že žiadna norma spotrebiteľského práva Slovenskej republiky alebo Európskej únie nevyžaduje, aby spotrebiteľská zmluva bola vyhotovená ako jediný dokument, resp. aby každá časť takého dokumentu bola osobitne podpísaná. Žalovaná prejavila vôľu zmluvu podpísať o čom svedčí jej podpis na zmluve a súhlasila tak aj so všeobecnými obchodnými podmienkami.“ Žalobca poukazuje skutočnosť, že OP boli neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy. Z uvedeného vyplýva, že žalovaná mala pri podpise Zmluvy možnosť sa s ich obsahom oboznámiť a v prípade, že z ich ustanoveniami nesúhlasila, Zmluvu vôbec nepodpísať. Opačným výkladom by bolo nutné právne uzavrieť, že všetky zmluvy, ktoré hromadne uzatvárajú štátne energetické podniky, banky, mobilní operátori atď. so spotrebiteľmi sú neplatné, pričom je všeobecne známou skutočnosťou (tzv. notorieta), že tieto v súlade s § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka určujú časť obsahu zmlúv aj s odkazom na všeobecné obchodné podmienky, obdobne ako v tomto prípade právny predchodca žalobcu. Žalobca na podporu svojich tvrdení poukazuje na Rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 22.07.2015, sp. zn. 15Co/110/2015 „V konaní nebolo sporným a odvolací súd akceptuje závery odvolateľa, že predmetná zmluva o revolvingovom úvere je v zmysle § 261 ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka tzv. absolútnym obchodom a preto sa spravuje ustanoveniami Obchodného zákonníka. Zároveň je ale tiež zmluvou spotrebiteľskou, konkrétne zmluvou o spotrebiteľskom úvere v zmysle zák. č. 258/2001 Z.z., čo tiež nebolo medzi účastníkmi sporné a preto sa zároveň spravuje i ustanoveniami tohto zákona, ktoré majú vo vzťahu k všeobecným

ustanoveniam Obchodného zákonníka o zmluve o úvere postavenie tzv. lex specialis. Použijú sa teda vo vzťahu k ustanoveniam Obchodného zákonníka prednostne. Keďže potom ani zák. č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch, ani Občiansky zákonník v ust. § 52 a nasl. slúžiacich na ochranu spotrebiteľa nezakazuje časť obsahu zmluvy určiť aj s odkazom na všeobecné obchodné podmienky, čo výslovne umožňuje § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka, odvolací súd súhlasí i s názorom odvolateľa, že i časť obsahu spotrebiteľskej zmluvy môže byť účinne upravená vo všeobecných obchodných podmienkach, čo napokon takisto nebolo v predmetnom konaní sporné.“ Na tomto mieste zdôraznil, že Zmluva o poskytnutí spotrebiteľského úveru s poistením pre fyzické osoby č.: 00-0002139259 (ďalej ako „Zmluva“) bola žalovanej v rámci kontraktačného procesu predložená na preštudovanie, pričom súhlas so všetkými jej ustanoveniami vyjadrila digitálnou akceptáciou dňa 09.11.2014 o 09:22:29 hod. Osvedčenie o elektronickej akceptácii úverovej zmluvy č. 00-0002139259 poslal v prílohe. Z vykonaného dokazovania podľa názoru žalobcu jednoznačne vyplynulo, že v čase uzavretia Zmluvy neexistovala žiadna objektívna a už vôbec nie vážna prekážka, ktorá by žalovanej znemožňovala resp. sťažovala oboznámiť sa s textom navrhovanej zmluvy (žalovaná: 1. nebola v časovej tiesni, 2. nikto ju k podpisu nenútil, 3. neinformovala postupcu, že by text bol pre ňu prípadne nečitateľným, či už z dôvodu veľkosti písma, prípadne očnej vady, nedostatku svetla, straty poskytnutých dokumentov, prípadne iných rýdzo subjektívnych dôvodov navrhovateľa; 4. nežiadala postupcu ani nikoho iného o dodatočné podrobnejšie vysvetlenie zmyslu niektorých navrhovaných zmluvných klauzúl a ani vysvetlenie právnych dôsledkov jednotlivých klauzúl). Žalobca má za to, že žalovaná nebola donútená Zmluvu za ponúkaných podmienok podpisovať, nakoľko však podpisom vyjadrila súhlas, postupca nemal dôvod pristupovať k individuálnemu dojednávaniu podmienok. Individuálne dojednanie podmienok s každým záujemcom o úverový produkt by neúmerne zvýšilo náklady spojené s poskytnutím úveru, ktoré by sa mohli odraziť v ďalších poplatkoch s týmto úverom spojených. Tvrdenia žalovanej o tom, že predložená zmluva bola pripravená dodávateľom, žalobca nerozporuje. Samotná zmluva o spotrebiteľskom úvere, je najmä s poukazom na rozsiahle povinnosti poskytovateľa, štandardne pripravená dodávateľom služby - bankou. Tá na základe žiadosti klienta a po posúdení jeho bonity, predloží klientovi návrh zmluvy (ktorý je v prejedávanom prípade plne v súlade so zákonom). Po oboznámení sa z jeho obsahom je následne len na uvážení klienta či do zmluvného vzťahu za ponúkaných podmienok vstúpi alebo nie. Samotná skutočnosť, že zmluva je pripravená dodávateľom, nemôže bez ďalšieho spôsobiť neplatnosť zmluvy ani jej časti. Podľa rozsudku Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 23CoCsp/46/2021 z 26.10.2021: „Okrem vyššie uvedeného súd poukazuje na to, že žalobca okrem zmluvy o postúpení predložil aj Oznámenie o postúpení pohľadávky zo dňa 06.05.2019, pričom ide o oznámenie postupcu. K uvedenému oznámeniu nebol priložený doklad o jeho doručení žalobcovi, avšak najneskôr bolo oznámenie doručené žalovanému spolu so žalobou. Súd pritom poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4 Obo 210/01 zo dňa 11.06.2003, v zmysle ktorého „relevantné oznámenie postupcu dlžníkovi o postúpení pohľadávky bez ďalšieho zakladá aktívnu legitímáciu postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky. Súd z takéhoto oznámenia vychádza bez toho, aby ako prejudiciálnu otázku skúmal existenciu a platnosť zmluvy o postúpení. Dlžník sa v takomto prípade nemôže úspešne dovolať neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky alebo jej neexistencie. To by mohol len vtedy, ak by postúpenie pohľadávky preukazoval zmluvou o postúpení postupník.“ Obdobne súd poukazuje aj na uznesenie Ústavného súdu SR č. k. III. ÚS 266/2016-12 zo dňa 03.05.2016, v ktorom ústavný súd skonštatoval, že „pre úplnosť ústavný súd uvádza, že právny názor vyjadrený v rozhodnutí najvyššieho súdu, z ktorého vyplýva, že dlžníkovi nepatrí právo spochybniť platnosť zmluvy o postúpení pohľadávky a, naopak, zdôrazňujúci význam riadneho oznámenia postupcom o postúpení pohľadávky dlžníkovi nie je v súdnej praxi ojedinelý. Tieto právne názory vychádzajú z toho, že ak pôvodný veriteľ oznámi svojmu dlžníkovi, že pohľadávku, ktorú voči nemu má, postúpil tretej osobe, právnu skutočnosťou, na základe ktorej má dlžník plniť novému veriteľovi s dôsledkom, že sa zbaví svojho záväzku, je oznámenie jeho pôvodného veriteľa, a to bez ohľadu na skutočnosť, či zmluva o postúpení pohľadávky je platná, resp. či vôbec vznikla, z čoho vyplýva, že relevantným oznámením postupcu o postúpení pohľadávky dlžníkovi je bez ďalšieho založená aj aktívna legitímácia postupníka na vymáhanie postúpenej pohľadávky (R 119/2003, rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 4 Obo 210/01).“ Vzhľadom na uvedené je pri posudzovaní postúpenia pohľadávky v tu prejedávanej veci okrem zmluvy možné vychádzať aj z uvedeného oznámenia. Z vyššie uvedeného mal súd za to, že žalobca je v konaní aktívne legitimovaným... .. Ani ďalšie odvolacie námietky žalovaného neboli dôvodné. Žalovaný namietal i tú skutočnosť, že Obchodné podmienky právneho predchodcu žalobcu nie sú ním podpísané a všeobecné obchodné podmienky majú zmluvu len dopĺňať. Podľa ústavne konformného výkladu je preferovaná platnosť pred neplatnosťou právneho úkonu (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 242/07). Preto aj v prejedávanej veci je potrebné uprednostniť výklad, ktorý rešpektuje vôľu zmluvných strán, pred výkladom, ktorý vedie k

absolútnej neplatnosti účastníkmi uzatvorenej zmluvy. Ak teda strany uzatvorili zmluvu, ktorej podstatné náležitosti sú v listine podpísanej obidvomi stranami určené výslovným odkazom na samostatnú listinu, ktorá nebola podpísaná, nespôsobuje to bez ďalšieho neplatnosť tejto zmluvy za podmienky, že ich prejav vôle bol dostatočne určitý a zmluvný konsenzus pokrýva aj tieto dojednania. Stačí, že zmluvné strany ju vyhlásia za súčasť zmluvy v podpísanom texte vlastnej zmluvy. (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4 Cdo 9/2019 z 27. mája 2020) Najvyšší súd dovolateľke prisvedčil, že pri výklade ustanovenia § 75 ods. 4 zákona o bankách úverová zmluva a príloha patria k sebe (je jej súčasťou) a tvoria jeden celok. Súdny dvor Európskej únie v tejto súvislosti tiež judikoval, že zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky (podstatné náležitosti) musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči (porov. Home Credit Slovakia, C-42/15). Celistvosť písomnej listiny podľa § 40 ods. 3 Občianskeho zákonníka je zachovaná aj vtedy, ak jednota viacerých listín je spoznatelná z obsahu právneho úkonu a ak spolunáležitosť jednotlivých listín je nesporná. Pevné spojenie listín, napr. zošitím alebo zviazaním, nie je v takomto prípade potrebné; preto ak prílohy, ktoré tvoria súčasť písomne uzavretej zmluvy a ktorú účastníci podpísali a na ktoré zmluva odkazuje čo do svojho predmetu, nie sú podpísané, nespôsobuje sama osebe neplatnosť zmluvy (Fekete, I.: Občiansky zákonník. Veľký komentár. I. diel. Bratislava : Eurokódex, 2011, s. 287 a 298); tento záver potvrdzuje aj rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 5 Obo 52/2011, či rozhodnutie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 23 Cdo 1102/2008. Bez ohľadu na technické spojenie, úverová zmluva a jej príloha, boli súčasťou jedného celku, teda patrili k sebe. Podpis zmluvy tak kryje aj obsah jej príloh, ak na ne v texte odkazuje. Ako je už vyššie uvedené, Súdny dvor judikoval, že „zmluva o úvere nemusí byť nevyhnutne vyhotovená ako jediný dokument, ale všetky (podstatné náležitosti) musia byť vyhotovené písomne alebo na inom trvalom nosiči“ (C-42/15, bod 1 výroku). Pre úplnosť súd dodáva, že žiadna norma spotrebiteľského práva Slovenskej republiky alebo Európskej únie nevyžaduje, aby spotrebiteľská zmluva bola vyhotovená ako jediný dokument, resp. aby každá časť takého dokumentu bola osobitne podpísaná. Žalovaný prejavil vôľu zmluvu podpísať a o čom svedčí jeho podpis na zmluve a súhlasil tak aj so všeobecnými obchodnými podmienkami.“ Odborná starostlivosť pri posudzovaní schopnosti žalovanej splácať úver (t.j. pri posudzovaní bonity) bola zachovaná. V rámci kontraktáčného procesu nedošlo k porušeniu žiadnej povinnosti veriteľa. Pri posúdení bonity žalovanej boli do úvahy vzaté všetky dostupné informácie, vrátane údajov zo spoločného bankového registra. Výsledkom daného posúdenia schopnosti žalobcu splácať úver bol jednoznačný záver o jeho platobnej spôsobilosti/schopnosti splácať daný úver. Výška čistého príjmu dlžníka 1.078,77 eur. Zdroj informácie o výške príjmu interné zdroje. Rodinný stav. Výška overovaných splátok klienta 275,94 eur. Výška novej posudzovanej splátky úveru 59,76 eur. Celkové splátky klienta 335,70 eur. Z uvedeného je zrejmé, že žalovaná mala dostatočnú finančnú rezervu na splácanie úveru pri mesačnej splátke vo výške 743,07 eur. Poskytovateľ úveru teda postupoval v súlade s odporúčaním Národnej banky Slovenska č. 1/2014, podľa ktoré stanovilo, že v prípade, ak výdavky prevyšujú príjmy, úver by nemal byť zo strany banky poskytnutý. Podľa ust. § 565 Občianskeho zákonníka „Ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.“ Podľa ust. § 273 ods. 1 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej aj „Obchodný zákonník“) „Časť obsahu zmluvy možno určiť aj odkazom na všeobecné obchodné podmienky vypracované odbornými alebo záujmovými organizáciami alebo odkazom na iné obchodné podmienky, ktoré sú stranám uzavierajúcim zmluvu známe alebo k návrhu priložené.“ Podľa ust. § 497 Obchodného zákonníka „Zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.“ Podľa ust. § 506 Obchodného zákonníka „Ak je dlžník v omeškaní s vrátením viac než dvoch splátok alebo jednej splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace, je veriteľ oprávnený od zmluvy odstúpiť a požadovať, aby dlžník vrátil dlžnú sumu s úrokmi.“ Podľa čl. II (Záverečné ustanovenia) ods. 4. Zmluvy č. č.: 00-0002139259 zo dňa 09.11.2014 (ďalej aj „Zmluva“) „Vzájomné práva a povinnosti zmluvných strán, okrem ustanovení poisťovnej zmluvy, bližšie nešpecifikované Zmluvou sa riadia OPP BSÚ a Všeobecnými obchodnými podmienkami Veriteľa, ktoré sú súčasťou Zmluvy. Dlžník prehlasuje, že sa oboznámil s uvedenými OPP BSÚ a Všeobecnými obchodnými podmienkami Veriteľa. Dlžník prehlasuje, že sa oboznámil so znením Sadzovníka poplatkov, ktorý je súčasťou Zmluvy.“ Podľa čl. 4 (Spôsoby zániku Zmluvy) bod 4.1 písm. a) a nasl. Obchodných podmienok pre poskytovanie bezúčelových spotrebiteľských úverov pre fyzické osoby (ďalej aj „OP“) „Banka má právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť Úveru, t.j. má právo požadovať splatenie pohľadávky Banky a Dlžník je povinný pohľadávku Banky zaplatiť aj pred dňom konečnej splatnosti, ak: a. je Dlžník v omeškaní so splatením Pohľadávky Banky alebo jej akejkoľvek časti po dobu dlhšiu ako 3 mesiace“ Podľa čl. 4 (Spôsoby zániku Zmluvy) bod 4.2

OP „4.2 Pohľadávka Banky sa stane splatnou dňom doručenia oznámenia o vyhlásení mimoriadnej splatnosti Úveru Dlžníkovi. Dlžník je povinný zaplatiť Pohľadávku Banky v lehote určenej Bankou v oznámení.“ Ďalej súdu uviedol nasledovné. Podľa ust. § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka: „Ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.“ Z vyššie citovaných ustanovení vyplýva, že na vyhlásenie mimoriadnej splatnosti je potrebné, aby 1. bola táto možnosť dohodnutá 2. aby bol dlžník v omeškaní aspoň tri mesačné splátky 3. musí byť na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti upozornený v lehote nie kratšej ako 15 dní pred uplatnením tohto práva Postupca si možnosť vyhlásiť mimoriadnu splatnosť uplatnil na základe OP, ktoré sú súčasťou Zmluvy, čím je splnený bod 1. Postupca výzvou zo dňa 19.12.2018 vyzval žalovanú na úhradu omeškaných splátok (ID LD1431400003) a upozornil ju na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru (viď. znenie „Ak pohľadávku v omeškaní v stanovenom termíne neuhradíte, pristúpime k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti vyššie uvedených úverových produktov.“). Nakoľko žalovaná omeškané splátky neuhradila, postupca podaním zo dňa 18.01.2019 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Podacie hárky k výzve zo dňa 19.12.2018 ako aj k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti tvorili súčasť podanej žaloby zo dňa 31.01.2022. Žalobca zastáva názor, že v spornom prípade došlo k riadnemu vyhláseniu mimoriadnej splatnosti. Nakoľko túto povinnosť zákon nestanovuje, je potrebné uzavrieť, že došlo k riadnemu vyhláseniu mimoriadnej splatnosti. Žalobca zastáva názor, že právny predchodca žalobcu dodržal všetky podmienky, ktoré mu ustanovenie § 92 ods. 8 ZoB. V tejto súvislosti žalobca poukazuje na to, že žalovaná bola v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň bolo preukázané, že žalovaná bola právnym predchodcom žalobcu opakovane vyzvaná na úhradu omeškaných splátok, a to: Výzvou na zaplatenie zo dňa 19.12.2018, Vyhlásením mimoriadnej splatnosti zo dňa 18.01.2019. Ďalej uviedol, že Najvyšší súd SR dňa 28. marca 2018, sp. zn. 7 Cdo 26/2017 vo svojom rozhodnutí uviedol nasledovné: „Rozborom ustanovenia § 92 ods. 8 bankového zákona, ktoré od schválenia pôvodného znenia zákona do času uzavretia zmluvy úverovej veriteľky a žalobkyne o postúpení pohľadávok nedoznalo žiadnej zmeny (odhliadnuc od prečíslovania k 1. januáru 2009 pôvodného odseku 7 na odsek 8, v tejto súv. por. čl. III bod 46 a čl. XI zákona č. 552/2008 Z. z.) treba dospieť k tomu, že celkom jednoznačne definuje podmienky, za akých možno, resp. nemožno postúpiť pohľadávku patriacu banke (ktorou sa v nasledovnom rozumie rovnako ako v zákone i pobočka zahraničnej banky) buď inej banke alebo aj subjektu, ktorý nie je bankou. Prvá veta ustanovenia definuje dve takéto podmienky (nad rámec písomnej formy zmluvy o postúpení a nepotrebnosti súhlasu klienta s takýmto krokom, ktoré predpokladá už § 524 ods. 1 O. z.), z ktorých prvou je písomná výzva banky uvažujúcej o postúpení riadne nesplácanej úverovej pohľadávky klientovi, aby pohľadávku splnil a druhou nepretržite viac než 90 dní trvajúce omeškanie klienta so splnením čo i len časti jeho peňažného záväzku zodpovedajúceho pohľadávke banky. Druhá veta potom obsahuje úpravu situácie, v ktorej (napriek splneniu podmienok postúpenia) banka uplatniť právo pohľadávku postúpiť nebude môcť a to vtedy, ak klient ešte pred postúpením (tu rozumej v čase medzi splnením oboch podmienok podľa prvej vety § 92 ods. 8 bankového zákona a samotným pristúpením k uzavretiu postupovacej zmluvy) svoj omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva splní; okrem nej ale tiež prípad, v ktorom práve zmienené obmedzenie banky existovať nebude - vtedy, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku zákonom trval kvalifikovaný čas presahujúci jeden rok. Ostatná (tretia) veta ustanovenia je potom z pohľadu správnosti uchopenia problému nižšími súdmi bez významu, nakoľko táto vymedzuje len povinnosť odovzdania postupníkom postupcovi aj dokumentácie preukazujúcej tzv. život právneho vzťahu (resp. pohľadávky) a úpravu týkajúcu sa samotného bankového tajomstva a jeho prelomenia (dovolateľkou vzťahovaného na ustanovenie ako celok).“ Obdobne aj Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Cdo/147/2017 zo dňa 24.04.2018 hovorí o tom, že ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách stanovuje povinnosti: a) Preukázateľné odoslanie písomnej výzvy dlžníkovi v omeškaní b) A dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní „Rozhodujúcou okolnosťou v prejednávacom prípade je v prvom rade vo všeobecnosti fakt, ktorý nemožno opomíňať, že sa jedná o spotrebiteľský spor (pohľadávka banky zo spotrebiteľského úveru). Zároveň ďalšími zo zákona o bankách vyplývajúcimi skutočnosťami (podmienkami) je preukázateľné zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi (v omeškaní) a dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. Toto sú zákonné špeciálne podmienky, ktoré musia byť splnené v prípade postúpenia čo i len časti pohľadávky banky na tretiu (nebankovú) osobu, nakoľko zákon o bankách je špeciálnym predpisom vo vzťahu k Občianskemu zákonníku. Tieto isté podmienky musia byť splnené aj pri prelomení bankového tajomstva (porovnaj § 92 ods. 8 tretia veta ZoB), aby nedošlo k jeho porušeniu. Uvedené spolu úzko súvisí, avšak vzájomne sa nevyklučuje.“ Rovnako aj

Rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1Obdo/92/2018 zo dňa 20.11.2019 „V zmysle § 92 ods. 8 vyššie citovaného zákona, banka musí pre platné postúpenie pohľadávky splniť nasledovné podmienky: a/ musí písomne vyzvať svojho klienta, aby dlh zaplatil a b/ ak je napriek písomnej výzve klient v omeškaní viac ako 90 kalendárnych dní čo i len s časťou dlhu, môže banka postúpiť pohľadávku uplynutím uvedených 90 dní.“ Z vyššie citovaných rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky je možné vyvodiť, že podmienkami pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách sú nasledovné skutočnosti: Banka musí preukázateľne písomne vyzvať dlžníka na splnenie pohľadávky. Dlžník musí byť nepretržite viac než 90 v omeškaní s plnením svojho záväzku po odoslaní tejto výzvy na úhradu. Uvedené podmienky sú podľa názoru žalobcu bez pochybností splnené. Zmluva o postúpení pohľadávky má písomnú formu a dlžník bol výzvou zo dňa 18.01.2019 vyzvaný na splnenie pohľadávky vo výške 1.809,21 eur. Zároveň je z predloženej platobnej histórie zrejmé, že žalovaná po doručení tejto zásielky túto sumu neuhradila. Nemožno mať teda pochybnosti o 90 dňovom nepretržitom omeškaní dlžníka, pričom toto omeškania trvalo aj po odoslaní tejto výzvy na úhradu. Predmetný prípad zároveň predstavuje výnimku z obmedzenia banky postúpiť pohľadávku nakoľko súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku trval kvalifikovaný čas presahujúci jeden rok v zmysle rozhodnutia Najvyššieho súdu SR dňa 28. marca 2018, sp. zn. 7 Cdo 26/2017. Podľa rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici, sp. zn. 11CoCsp/1/2021 z 18.03.2021: Z predloženej listiny - „vyhlásenia o predčasnej/mimoriadnej splatnosti úveru“ zo dňa 27.07.2017, ku ktorej žalobca predložil aj podací lístok vyplýva, že právny predchodca (aj keď v zmysle vyššie uvedeného v rozpore so ustanoveniami zákona) vyhlásil predčasnú splatnosť úveru ku dňu 28.07.2017. Z uvedenej listiny nevyplýva iba stanovenie predčasnej splatnosti úveru ale aj výzva na zaplatenie pohľadávky s príslušenstvom, ktoré predstavuje sumu 13.594,55 Eur, v lehote do 10.08.2018. Dlžník bol uvedenou výzvou upozornený, že „ak nedôjde k zaplateniu pohľadávky s príslušenstvom v uvedenej lehote, má banka právo pohľadávku postúpiť alebo zveriť do mandátnej správy tretej strane.“ Ani odvolaciemu súdu nie je zrejmé, z akého dôvodu súd prvej inštancie nepovažoval uvedenú listinu, s prihliadnutím na jej obsah, aj za výzvu v zmysle ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z.. Na základe uvedeného považuje za nesporné, že v konaní bolo preukázané, že žalovaná bola v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve banky v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a teda bolo preukázané, že zo strany právneho predchodcu žalobcu nedošlo k porušeniu ust. § 92 ods. 8 ZoB. Dňa 09.11.2014 uzatvoril právny predchodca žalobcu so žalovanou Zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru s poistením pre fyzické osoby č. 00-0002139259, na základe ktorej poskytol žalovanej úver vo výške 2.800 eur. Dňa 09.11.2021 postúpil postupca na žalobcu pohľadávku z Úverovej zmluvy v celkovej výške 1.818 eur, ktorá pozostávala z istiny vo výške 1.669,89 eur, z poplatkov vo výške 15 eur, z riadneho úroku vo výške 125,30 eur a z úroku z omeškania vo výške 7,82 eur v súlade s prílohou k Zmluve o postúpení pohľadávok. Žalobca ďalej špecifikoval uplatnený nárok (istina vo výške 1.669,89 eur, žalovaná čerpala dňa 10.11.2014 peňažné prostriedky v celkovej výške 2.800 eur, žalovaná z poskytnutého úveru uhradila sumu v celkovej výške 2.804,96 eur. Žalobca uviedol vo vyjadrení podrobnú špecifikáciu platieb (pozn. súdu na č.l. 66, 67, 74 až 76 v súdnom spise). K vyjadreniu pripojil žalobca osvedčenie o elektronickej akceptácii úverovej zmluvy č. 00-0002139259 zo dňa 15.02.2022.

7. Žalovaná sa vo veci vyjadrila podaním zo dňa 21.09.2022, v ktorom najmä uviedla, že žalobca sa mylne odvoláva na Obchodný zákonník, hoci sám napísal, že podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka - spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom. Taktiež píše o spotrebiteľskom zákone č. 258/2001 Z.z., ktorý už nie je v platnosti a bol nahradený zákonom č. 129/2010 Z.z., ktorým sa riadi táto sporná zmluva č. 00-0002139259 a podľa ktorého musí zmluva obsahovať náležitosti dané príslušným zákonom v čase uzatvorenia zmluvy. Poukázala na ust. § 11 zákona č. 129/2010 Z.z.. Uviedla, že oznámenie o vyhlásení splatnosti a výzvy na zaplatenie úveru pôvodného veriteľa zo dňa 18.01.2019 so splatnosťou v deň doručenia výzvy (dôkaz v prílohe) pôvodný veriteľ vyhlásil okamžitú splatnosť celého úveru na úhradu dlžnej čiastky v celkovej výške 1.809,21 eur, pozostávajúcej z dlžnej istiny vo výške 1.669,89 eur, úrokov vo výške 122,16 eur, úrokov z omeškania vo výške 2,16 eur, poplatkov vo výške 15 eur, pričom v predmetnom vyhlásení absentuje identifikácia tej nezaplatennej splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol využiť svoje právo na zosplatenie celého dlhu. Práve od splatnosti tejto splátky sa začína počítať premlčacia doba podľa ust. § 103 OZ. Žalovaná má za to, že právny úkon, ktorým pôvodný veriteľ zosplatal celý dlh, je na úkor určitosti nejasný, a preto je neplatný pre jeho neurčitosť podľa § 37 ods. 1 OZ. Špecifikácia splátky je základnou náležitosťou pri úspešnom zosplatení veriteľom. V opačnom prípade nie je možné jednoznačne stanoviť počiatok plynutia premlčacej doby v zmysle § 103 OZ, čo

svedčí o neurčitosti právneho úkonu - vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru pôvodným veriteľom, čo má za následok i neplatné postúpenie pohľadávky pôvodným veriteľom na žalobcu, na základe čoho žalovaná namieta aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu v tomto sporovom konaní. Výšky dlžnej čiastky od pôvodného veriteľa sa nezhodujú s výškou uvedenou v žalobe. Žalovaná v tejto súvislosti poukázala na rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 29.11.2021 sp. zn. 7CoCsp/14/2021. Žalovaná na základe uvedených skutočností vzniesla námietku premlčania. Ďalej uviedla, že v oznámení o vyhlásení splatnosti a výzvy na zaplatenie úveru, pôvodný veriteľ napísal: „ak ste si zvolili poistenie pôžičky...“. Úver možnosť odmietnuť poistenie nemal, čo je neprijateľná podmienka v spotrebiteľských zmluvách podľa § 53 OZ: za neprijateľné podmienky sa považujú ustanovenia, ktoré umožňujú dodávateľovi jednostranne meniť zmluvné podmienky bez dôvodu dohodnutého v zmluve. Odborná starostlivosť pri posudzovaní žalovanej splácať úver nebola zachovaná a nebola preverená bonita žalovanej. Žalobca uvádza čistý príjem žalovanej 1.078,77 eur, čo žalovaná nikdy nemala. Podľa pracovnej zmluvy v TETA drogérii, kde po materskej dovolenke nastúpila 17.06.2013 do 31.10.2018 mala mzdu 393 eur. Pracovná zmluva a zápočtový list je v prílohe. Banka je povinná preveriť si solventnosť žiadateľa podľa § 7 zákona o spotrebiteľských úveroch zákona č. 129/2010 Z.z., posúdiť schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, na výpočet ukazovateľa schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver sa použijú tieto položky: čistý príjem spotrebiteľa. Podľa § 7 zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého sa konanie veriteľa v rozpore s požiadavkou odbornej starostlivosti považuje za nekalú obchodnú prax (§ 7 ods. 2 písm. a), ktorá je zakázaná (§ 7 ods. 1) ... konanie priečiace sa dobrým mravom v dôsledku čoho je uzatvorená zmluva neplatná podľa ustanovenia § 39 OZ. Žiadala, aby súd žalobu zamietol.

8. Podaním zo dňa 31.03.2023 podaným na tunajší súd dňa 26.02.2024 sa vo veci vyjadril žalobca. Uviedol, že žalovaná vo svojom vyjadrení zo dňa 17.09.2022 uvádza, že „v predmetnom vyhlásení (o okamžitej splatnosti) absentuje identifikácia tej nezaplatennej splátky, pre ktorú sa pôvodný veriteľ rozhodol využiť svoje právo na zosplatnenie celého dlhu.“ Žalobca uvádza, že Výzva pred zosplatnením úveru a samotné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti nemusia obligatórne obsahovať údaj o splátke, pre neuhradenie ktorej došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti. Takáto obsahová náležitosť týchto listín nevyplýva zo žiadneho zákonného ustanovenia. Existenciu takejto povinnosti žalobca odmieta. Povinnosť informovať dlžníka o splátke, pre ktorú došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti, nenachádza v ust. § 53 ods. 9 OZ, ktoré hovorí o povinnosti upozorniť dlžníka na možnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti, pričom od tohto upozornenia do dňa vyhlásenia mimoriadnej splatnosti musí uplynúť minimálne 15 dní a zároveň o tom, že v čase vyhlásenia mimoriadnej splatnosti musí byť dlžník v omeškaní minimálne tri mesiace v ust. § 565, ktoré hovorí výlučne o povinnosti predčasnú splatnosť dohodnúť a ani v ust. 103 OZ, ktoré hovorí výlučne o osobitnom okamihu, od ktorého začne plynúť premlčacia doba. Na tomto mieste dal tiež do pozornosti skutočnosť, že okamih začiatku plynutia premlčacej doby v prípade sporu určuje vecne a miestne príslušný súd a nie veriteľ (napríklad označením splátky v listine, ktorú zasiela dlžníkovi). Pri bližšom pohľade na sporné zákonné ust. je nepochybne zrejmé, že ich účelom je snaha zákonodarcu poskytnúť spotrebiteľovi v zmluvnom vzťahu dodatočnú ochranu. Tú realizuje cez zákaz žiadať zaplatenie celého zostatku dlhu pre akékoľvek omeškanie spotrebiteľa, zakotvením povinného omeškania trvajúceho aspoň tri mesiace v čase, kedy veriteľ žiada zaplatenie celého zostatku úveru a tiež cez povinnosť veriteľa o úmysle žiadať zaplatenie celého zostatku úveru spotrebiteľa informovať, a tým spotrebiteľovi umožniť mu v lehote nie kratšej ako 15 dní vzniknutý dlh uhradiť a vyhnúť sa predčasnému zosplatneniu úveru. Účelom uvedených zákonných ustanovení je snaha zákonodarcu poskytnúť spotrebiteľovi v zmluvnom vzťahu dodatočnú ochranu a možnosť vyhnúť sa vyhláseniu mimoriadnej splatnosti uhradením omeškaných splátok. Uvádzaním splátky, pre ktorú došlo k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti, nedôjde k naplneniu účelu zákona. Ide výlučne o snahu žalovanej, navodiť dojem, že postupca nekonal pri vyhlásení mimoriadnej splatnosti v súlade so zákonom, hoci tak nepochybne konal. Výklad, ktorý sa snaží súdu podsunúť žalovaná preto považuje za úplne vadný, bez akejkoľvek opory v znení zákona. Podľa rozsudku Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 12CoCsp/25/2021 z 08.02.2022: „Žalovaná v odvolaní namietala aktívnu vecnú legitimáciu žalobcu, keďže veriteľ neuviedol, pre nesplnenie ktorej konkrétnej splátky splatnej určitého dňa vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru, a preto je potrebné skúmať, či je tento právny úkon dostatočne určitý a platný. K tomu odvolací súd uvádza, že Občiansky zákonník nestanovil ako podmienku platnosti vyhlásenia mimoriadnej splatnosti dlhu podmienku uvedenia splátky, pre ktorú veriteľ pristúpil k zosplatneniu.“ Podľa rozsudku Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 19CoCsp/13/2022 z 28.09.2022: „Čo sa týka určitosti uvedených právnych úkonov právneho predchodcu žalobcu z pohľadu žalovaným namietaného neuvedenia konkrétnej omeškanej splátky úveru, teda konkrétnej omeškanej splátky

úveru, pre ktorú veriteľ vyhlasuje mimoriadnu splatnosť úveru, podľa odvolacieho súdu sú tieto právne úkony dostatočne určité a z tohto pohľadu platné. Nedôvodná je preto námietka žalovaného, že v danom prípade nie je určitá splátka, pre ktorú sa stal splatným celý dlh. Žiaden všeobecne záväzný právny predpis neustanovuje takéto osobitné náležitosti uvedených právnych úkonov, ktoré vyžaduje žalovaný. Samotná výzva na zaplatenie omeškaného dlhu nie je pre vyhlásenie mimoriadnej splatnosti ani zákonom vyžadovaná. Postačuje upozornenie veriteľa dlžníkovi na možnosť využitia práva vyhlásiť mimoriadnu splatnosť (§ 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka). Ani pre samotné vyhlásenie mimoriadnej splatnosti zákon (§ 53 ods. 9 a § 566 Občianskeho zákonníka) nevyžaduje uviesť, pre ktorú omeškanú splátku vyhlasuje veriteľ mimoriadnu splatnosť. Táto skutočnosť nemá na platnosť a účinnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti žiadny vplyv, relevanciu. (...). Ak však veriteľ sám vo vyhlásení mimoriadnej splatnosti dlhu neurčil, pre ktorú omeškanú splátku dlhu vyhlasuje predčasnú splatnosť, nie je síce možné bez ďalšieho určiť, od splatnosti ktorej splátky je potrebné počítat plynutie premlčacej doby, ale aj táto situácia má svoje riešenie. V takýchto prípadoch je dôvodné počítat počiatok premlčania práva na zaplatenie zosplatneného dlhu od splatnosti tej omeškanej splátky dlhu, ktorej termín splatnosti je najbližší ku dňu vyhlásenia predčasnej splatnosti dlhu za dodržania lehôt podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Takýto postup vychádza z prezumpcie platnosti právneho úkonu mimoriadneho zosplatnenia dlhu a zároveň predstavuje spravodlivé usporiadanie vzájomného vzťahu medzi veriteľom a dlžníkom. Žalobca zastáva názor, že v spornom prípade došlo k riadnemu vyhláseniu mimoriadnej splatnosti. V zmysle vyjadrenia žalovanej k premlčaniu žalobca opravuje a dopĺňa vyjadrenie zo dňa 02.05.2022 a dal súdu do pozornosti v súlade s čl. 2 ods. 2 CSP nasledovné rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky: Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 5Cdo/224/2021 z 30.11.2022: „V súdnej veci dospel súd prvej inštancie k záveru (bod 54. a 55. rozsudku), že mimoriadna splatnosť úveru bola vyhlásená k 23. máju 2016 pre nezaplatenú splátku splatnú dňa 25. januára 2016, keďže splátky boli splatné k 25. dňu v príslušnom kalendárnom mesiaci. Splatnosť nespĺnenej splátky, kvôli ktorej nastala zročnosť celého dlhu, tak podľa súdu prvej inštancie nastala 25. januára 2016 a premlčacia doba celého dlhu tým začala plynúť 25. januára 2016 a uplynula 25. januára 2019. Odvolací súd sa s rozsudkom súdu prvej inštancie stotožnil a vyjadril právny názor, že v zmysle § 103 druhej vety Občianskeho zákonníka plynie (aj v prípade spotrebiteľských zmlúv) premlčacia doba celého zosplatneného dlhu nie od okamihu doručenia oznámenia alebo výzvy veriteľa na jeho splatenie, ale od zročnosti nespĺnenej splátky, kvôli ktorej veriteľ využil svoje právo žiadať predčasné splatenie. Nakoľko v danom prípade išlo o splátku splatnú 25. januára 2016, začala týmto dňom plynúť premlčacia doba pre splatnosť celého zvyšku dlhu. Trojročná premlčacia doba zosplatneného zvyšku dlhu preto uplynula najneskôr 25. januára 2019.... Najvyšší súd po zhrnutí významných právnych hľadísk vzťahujúcich sa na danú vec uzatvára, že podľa § 103 Občianskeho zákonníka plynie pri strate výhody splátok premlčacia doba celého zvyšného dlhu už od splatnosti splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh. Inak je tomu ale pri strate výhody splátok v spotrebiteľských vzťahoch, v ktorých podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (všeobecne) začne premlčacia doba plynúť prvý deň nasledujúci po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh za podmienky, že v lehote uvedených 3 mesiacov od omeškania uplynula tiež 15 dňová lehota na upozornenie spotrebiteľa. Až vtedy sa totiž môže veriteľ s úspechom obrátiť na súd po prvý krát (§ 101 Občianskeho zákonníka). V kontexte uvedeného najvyšší súd záverom konštatuje, že nie je možné považovať za správny právny názor odvolacieho súdu (a tiež súdu prvej inštancie), že v spotrebiteľských vzťahoch premlčacia doba celého zosplatneného dlhu plynie od zročnosti nespĺnenej splátky, kvôli ktorej veriteľ využil svoje právo žiadať predčasné splatenie.“ Podľa uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Cdo/132/2021 z 15.12.2022: „... z ustanovenia § 103 Občianskeho zákonníka vyplýva, že premlčacia doba začína plynúť spätne od splatnosti omeškanej splátky, čo má oporu v právnej logike, keďže je nesporné, že veriteľ môže svoje právo (požadovať okamžité splnenie celého dlhu) vykonať už na druhý deň po splatnosti splátky, pre ktorej nesplnenie bol dlh zosplatnený. Inak je tomu ale pri strate výhody splátok v spotrebiteľských vzťahoch. Tam podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka vo všeobecnosti začne premlčacia doba plynúť prvý deň nasledujúci po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh. Až vtedy sa môže veriteľ s úspechom obrátiť na súd po prvý krát (§ 101 Občianskeho zákonníka)... Všeobecne prijímaná zhoda na neprípustnosti plynutia premlčacej doby pred samotnou actio nata vylučuje, aby práve v spotrebiteľských vzťahoch platila opačná logika, ktorá legitimizuje spätný začiatok plynutia premlčacej doby podľa § 103 Občianskeho zákonníka; na uvedenom základe dochádza podľa dovolacieho súdu k tzv. skrytej medzere v zákone, čo v konkrétnom prípade znamená, že jazykový význam ustanovenia § 103 Občianskeho zákonníka je širší, než si to vyžaduje jeho teleologické pozadie a vo svojich dôsledkoch vyjadruje naliehavú potrebu prijatia pravidla, v zmysle ktorého ustanovenie § 103

Občianskeho zákonníka sa neuplatní v prípadoch, na ktoré dopadá § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka. Opačný prístup by podľa názoru dovolacieho súdu znamenal zásadné porušenie ústavného princípu právnej istoty a predvídateľnosti práva, ale aj porušenie princípu racionálnosti a vnútornej bezrozpornosti všeobecne záväzných noriem v materiálnom právnom štáte; veriteľ by mal na uplatnenie svojho práva na súde menej ako tri roky, čo je v rozpore s ustanovením § 101 Občianskeho zákonníka (premlčacia doba je trojročná). Najvyšší súd samozrejme pripúšťa, že je výsostným právom zákonodarcu svojimi aktami zvrchovanej moci stanoviť pre jednotlivé prípady aj kratšiu premlčaciu dobu. Avšak zo zmyslu a účelu tak § 103 Občianskeho zákonníka (zmyslom je regulácia začiatku premlčacej doby, nie jej dĺžky) ako aj § 53 ods. 9 (jeho zmyslom je obmedzenie práva podľa § 565), nemožno takýto zámer zákonodarcu vyvodiť. Preto také hodnotenie nastolenej dovolacej otázky, ktoré vychádza z ústavného princípu právnej istoty, predvídateľnosti práva, ale aj z racionálnosti a vnútornej bezrozpornosti (konzistentnosti) všeobecne záväzných noriem v materiálnom právnom štáte, legitimizuje vec prejednávajúci senát na prijatie takého právneho záveru, v zmysle ktorého aplikácia osobitného ustanovenia § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka v spotrebiteľských vzťahoch vylučuje uplatnenie pravidla podľa druhej vety § 103 Občianskeho zákonníka a pri premlčaní dodávateľa na zaplatenie celej pohľadávky, sa pri strate výhody splátok (§ 565 Občianskeho zákonníka) spravuje začiatok plynutia premlčacej lehoty všeobecným ustanovením § 101 Občianskeho zákonníka. Dovolací súd sa v plnom rozsahu stotožnil aj námietkou dovolateľa, že výkladom prijatým súdmi nižších inštancií dochádza k porušeniu princípu rovnosti, keď veritelia v spotrebiteľských vzťahoch sú znevýhodnení oproti iným veriteľom, čo nemožno ospravedlniť ani legitímnou požiadavkou na zvýšenú ochranu spotrebiteľa.“ Obdobne rozhodol Najvyšší súd SR aj v uznesení z 31.01.2023, sp. zn. 7Cdo/347/2021. Ako vyplýva z uvedeného, Najvyšší súd Slovenskej republiky pri posudzovaní prakticky totožnej právnej situácie dospel k záverom, že v spotrebiteľských vzťahoch plynie premlčacia doba odo dňa nasledujúceho po uplynutí troch mesiacov od nesplnenia splátky, ktorá uplatneniu práva podľa § 565 zák. č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej aj „OZ“) v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ prechádza po dobu troch mesiacov, t. j. v praxi odo dňa nasledujúceho po splatnosti splátky, ktorá uplatneniu práva podľa § 565 OZ v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ bezprostredne predchádza. Žalobca podal na súd žalobu dňa 31.01.2022. Uplatnenie práva podľa § 565 OZ nastalo podaním zo dňa 18.01.2019, pričom v súlade so závermi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj v súlade ust. § 53 ods. 9 OZ došlo k uplatneniu tohto práva pre nesplnenie splátky, ktorej splatnosť bola datovaná na 27.09.2018. Premlčacia doba tak začala plynúť odo dňa 28.12.2018 a uplynula by 28.12.2021. Zároveň, s ohľadom na zákon č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony je zrejmé, že premlčacia doba spočívala a neplynula v období od 27.03.2020 do 30.04.2020 = 35 dní a od 19.01.2021 do 28.02.2021 = 41 dní (t. j. spolu 76 dní). Podľa uznesenia Krajského súdu v Trenčíne, sp. zn. 19coCsp/28/2022 zo 07.12.2022: „Žalobca v odvolaní (v jeho doplnení) pripustil, že premlčacia doba mala začať plynúť od 18.02.2018 tak, ako uviedol súd prvej inštancie v bode 20. napadnutého rozhodnutia. Zastával názor, že nakoľko žaloba bola podaná na súde dňa 09.04.2021, je zrejmé, že bola podaná včas, pokiaľ by súd aplikoval zákonné ustanovenia, ktoré upravili neplynutie lehôt počas pandémie COVID-19. V tomto smere odvolací súd považuje námietku žalobcu za dôvodnú s tým, že súd prvej inštancie sa premlčaním z hľadiska špeciálnej právnej úpravy o spočívaní (neplynutí) premlčacej lehoty podľa zákona č. 62/2020 Z. z. a zákona č. 9/2021 Z. z. nezaoberal, pričom vzhľadom na to, že žalobca žalobu uplatnil dňa 09.04.2021 sa javí, že žaloba bola podaná včas a právo žalobcu premlčané nie je.“ Podľa uznesenia Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 13CoCsp/31/2022 z 06.12.2022: „... odvolací súd prisvedčil odvolacej námietke žalobcu, že súd prvej inštancie na predmetný prípad vôbec neaplikoval ustanovenia zákona č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (ďalej len „Zákon o mimoriadnych opatreniach“), hoci je zrejmé, že v čase plynutia premlčacej doby, t.j. od 25.09.2018 do 25.09.2021 došlo neplynutiu/spočívaniu premlčacej doby. Z uvedeného tak vyplýva, že o čas neplynutia/spočívania premlčacej doby malo dôjsť k „predĺženiu“ premlčacej doby. Z obsahu napadnutého rozsudku však vôbec nevyplýva, aby súd prvej inštancie sa s uvedenými skutočnosťami zaoberal a aby uvedené aj zohľadnil pri posudzovaní plynutia a uplynutia premlčacej doby v predmetnom prípade. V predmetnom prípade tak nie je zrejmé, či aj v dôsledku neplynutia premlčacej lehoty zo zákona žalobca uplatnil svoj nárok na súde včas, alebo aj napriek uvedenému svoj nárok uplatnil po uplynutí premlčacej doby.“ V zmysle uvedeného posledným dňom na uplatnenie si žalobcovho práva na súde je 28.12.2021 + 76 dní (pre neplynutie lehôt pre COVID-19, teda od 27.03.2020 do 30.04.2020 = 35 dní a od 19.01.2021 do 28.02.2021 = 41 dní) = 14.03.2022. Keďže žaloba bola na súde podaná dňa 31.01.2022, má žalobca za to, že svoj nárok uplatnil na súde pred uplynutím premlčacej doby. Žalobca v tejto súvislosti zdôrazňuje,

že: k uplatneniu práva podľa § 565 OZ došlo podaním zo dňa 18.01.2019 - a v zmysle platnej právnej úpravy (§ 565 OZ) tak mohlo dôjsť len v prípade, ak to bolo medzi stranami dojednané (čo bolo v konaní preukázané) a zároveň pre nesplnenie splátky splatnej dňa 27.09.2018 (v súlade s ust. § 53 ods. 9 OZ) k uplatneniu práva podľa § 565 OZ došlo zároveň v súlade s ustanovením § 53 ods. 9 OZ, nakoľko v konaní bolo preukázané, že žalovaný bol v dlhšom ako 3 mesačnom omeškaní s platením splátok a súčasne bol upozornený na možnosť uplatnenia tohto práva. V zmysle uvedeného teda žalobca využil svoje právo a vyhlásil mimoriadnu splatnosť podaním zo dňa 18.01.2019, a to pre nesplnenie splátky splatnej dňa 27.09.2018. Zosplatnenie dlhu tak nastalo pre túto splátku, ktorá o viac ako tri mesiace predchádzala zosplatneniu, avšak premlčanie začalo plynúť až prvý deň nasledujúci po troch mesiacoch od omeškania so zaplatením splátky, pre nesplnenie ktorej sa právo podľa § 565 OZ v spojení s ust. § 53 ods. 9 OZ uplatnilo. Podľa názoru žalobcu preto vzhľadom na vyššie uvedené nejestvuje taký výklad, v ktorom by mohol byť jeho nárok premlčaný, nakoľko žaloba bola na súde podaná včas. Uvedený právny názor žalobcu ohľadom výkladu ust. § 103 OZ je zároveň v súlade s aktuálnou rozhodovacou praxou vyšších súdnych autorít, z ktorej žalobca vyberá: Podľa uznesenia Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 2CoCsp/18/2021 z 31.05.2021: „Zohľadňujúc existujúcu právnu úpravu, ktorá predpokladá v prípade spotrebiteľských zmlúv nevyhnutné omeškanie spotrebiteľa s úhradou splátky minimálne po dobu 3 mesiacov, za najbližšiu nasledujúcu splátku, do splatnosti ktorej môže veriteľ pristúpiť k zosplatneniu dlhu podľa § 565 OZ, je potrebné považovať splátku najbližšie nasledujúcu po 3 mesačnom omeškaní dlžníka s úhradou splátky, pre ktorú sa veriteľ rozhodol pre zosplatnenie úveru. Nakoľko k právnej skutočnosti omeškania dlžníka s plnením dlhu musí pristúpiť aj právna udalosť uplynutia času minimálne 3 mesiacov, aj premlčacia doba v prípade predčasne zosplatneného dlhu zo spotrebiteľskej zmluvy začína plynúť s ohľadom na § 53 ods. 9 OZ až po uplynutí 3 mesiacov od omeškania s úhradou splátky, pre ktorú veriteľ využije svoje právo na zosplatnenie dlhu. K takému záveru dospelo aj Občianskoprávne kolégium Krajského súdu v Košiciach na svojom rokovaní dňa 22.10.2020. V tomto prípade, ak pôvodný žalobcu úver zosplatnil listom zo dňa 19.10.2015 mohlo sa tak stať pre splátku splatnú dňa 15.7.2015, s ktorou bol žalovaný v omeškaní 3 mesiace, a zároveň je vo vzťahu k tejto splátke splnená podmienka podľa § 53 ods. 9 (upozornenie na možnosť zosplatnenia minimálne 15 dní pre využitím tohto práva veriteľa) aj podmienka podľa § 565 OZ druhej vety, že k uplatneniu práva na zosplatnenie došlo do splatnosti najbližšej splátky. Premlčacia doba potom začala plynúť v súlade s § 101 OZ v spojení s § 103 OZ odo dňa nasledujúceho po uplynutí trojmesačnej doby omeškania s úhradou tejto splátky, t.j. 16.10.2015. Právna skutočnosť zosplatnenia v deň 19.10.2015 je preto pre počiatok plynutia premlčacej lehoty irelevantná.“ Podľa uznesenia Krajského súdu v Košiciach, sp. zn. 6CoCsp/12/2021 z 12.04.2021: „Ako nesprávny odvolací súd vyhodnotil postup súdu, ktorý aplikoval na vzťah vyplývajúci zo spotrebiteľskej zmluvy (iba) ustanovenie § 103 veta druhá OZ, vychádzajúc z úvahy, že premlčacia doba začala plynúť od nezaplatennej splátky za február 2016 splatnej 20.02.2016. Podľa názoru súdu prvej inštancie, z prehľadu splátok a úhrad vyplynulo, že žalovaná poslednú úhradu vykonala 20.01.2016 vo výške 129,66 € a splátka splatná 20.02.2016 bola prvou neuhradenou splátkou, s ktorou sa žalovaná dostala do omeškania a žalobca mohol pristúpiť k zosplatneniu úveru už 21.04.2016. Odvolací súd konštatuje, že veriteľ má právo, ale nie povinnosť vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru v prípade omeškania s úhradou splátky. Právo vyhlásiť mimoriadnu splatnosť úveru mu zaniká splatnosťou najbližšie nasledujúcej splátky V tejto súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že pri zosplatnenom zostatku dlhu veriteľ nemohol uplatniť celú pohľadávku skôr, ako došlo k zosplatneniu (využitiu práva podľa § 565 OZ), pričom k takémuto zosplatneniu môže dôjsť až po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky. Z uvedeného teda vyplýva, že pre uplatnenie celej pohľadávky (zosplatneného zostatku dlhu) musia byť (okrem ďalších) súčasne splnené dve podmienky, a to, že veriteľ využil svoje právo a požiadal o splatenie celého dlhu (zosplatnil dlh) a zároveň, že dlžník je v omeškaní so zaplatením splátky po dobu dlhšiu ako tri mesiace. Vychádzajúc z uvedeného odvolací súd má za to, že by bolo nelogické a časovo paradoxné, pokiaľ by premlčacia doba začala vo vzťahu k zosplatnenému dlhu plynúť už dňom splatnosti nesplnenej splátky, ktorá bola splatná viac ako tri mesiace pred tým, ako mohlo dôjsť k zosplatneniu dlhu, teda premlčacia doba by začala plynúť o tri mesiace skôr, ako si veriteľ mohol uplatniť pohľadávku vyplývajúcu zo zosplatneného dlhu na súde. V takom prípade začatie plynutia premlčacej doby časovo predchádza právnu možnosť veriteľa vôbec uplatniť nárok na súde a prakticky skrátilo zákonom určenú dobu na vykonanie práva (premlčacia doba, ktorá má byť podľa § 101 OZ trojročná, by bola skrátená o tri mesiace). Aj v preskúmanom prípade, pri posudzovaní začiatku plynutia premlčacej doby vo vzťahu k zosplatnenému zostatku pohľadávky, je potrebné najprv ustáliť, pre nesplnenie ktorej splátky vzniklo veriteľovi právo (a veriteľ ho využil) v zmysle § 565 OZ požadovať zaplatenie celej pohľadávky (t.j. v dôsledku nesplnenia ktorej splátky sa stal zročným celý dlh). Vyššie uvedená podmienka stanovená v § 53 ods. 9 OZ bola v danom prípade splnená ku dňu 11.10.2016 iba

vo vzťahu k splátke splatnej dňa 20.06.2016, ako už bolo uvedené vyššie. 51. Vychádzajúc z vyššie uvedených úvah a súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu odvolací súd dospel k záveru, že v danom prípade vo vzťahu k celému zostatku pohľadávky (počnúc splátkou splatnou 20.09.2016 až do konečnej splatnosti, kde veriteľ využil právo podľa § 565 OZ v spojení s § 53 ods. 9 OZ) premlčacia doba začala plynúť 21.09.2016, t.j. v deň nasledujúci po uplynutí 3-mesačnej lehoty odo dňa 20.06.2016, kedy nastala splatnosť splátky, ktorá zosplatenie (dňa 11.10.2016) vyvolala (§ 53 ods. 9 OZ) a uplynula dňom 21.09.2019.“ Vzhľadom k vyššie uvedenému je preto žalobca názoru, že mu vznikol nárok na úhradu uplatnenej sumy spolu s príslušným úrokom z omeškania, nakoľko uplatnený nárok nemožno považovať za premlčaný ani len v jeho časti. Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy (ďalej ako „ZoSU“) „Veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.“ Podľa § 7 ods. 2 ZoSU „Spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom.“ Z vyššie citovaných zákonných ustanovení je zrejmé, že veriteľ je pri posudzovaní schopnosti spotrebiteľa splácať úver povinný brať do úvahy dobu na ktorú sa úver poskytuje (veriteľ zohľadňuje maximálne dobu splatnosti úveru, ktoré stanovuje Národná banka Slovenska), príjem spotrebiteľa (§ 7 ods. 1 ZoSU) a účel poskytnutého úveru. V konkrétnom prípade veriteľ postupoval nasledovne: Žalobca vo svojom predchádzajúcom vyjadrení predložil OSVEDČENIE VERIFIKOVANIA BONITY A MOŽNOSTI SPÁCANIA ÚVERU, ktoré vyhotovil postupca a ktoré osvedčuje jednotlivé premenné, ktoré použil pri skúmaní schopnosti žalovaného splácať poskytnutý úver. Existujúce záväzky spotrebiteľov veriteľ overil dopytom do úverového registra, výsledkom ktorého bol záver o existencii mesačného úverového zaťaženia vo výške 275,94 €. V rámci výpočtu DSTI bral veriteľ do úvahy splátku novoposkytnutého úveru v sume 59,76 €. Výsledná suma úverového zaťaženia bola teda vo výške 335,70 €. Výška čistého príjmu spotrebiteľa bola vo výške 1.078,77 €. Tento príjem bol overený z interných zdrojov. Zastávame názor, že poskytovateľ úveru postupoval s odbornou starostlivosťou v súlade s ust. § 7 ZoSu a zobral do úvahy všetky informácie, ktoré mu toto ust. ukladá vziať do úvahy. V tejto súvislosti tiež poukazujeme na § 11 ods. 2 ZoSU, ktoré hovorí „Ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihladenia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.“ Z uvedeného znenia zákona je zrejmé, že v prípade ak veriteľ nahliadol do úverového registra, nedošlo k porušeniu povinnosti veriteľa posudzovať schopnosť spotrebiteľa splácať poskytnutý úver. Rovnako ak disponoval veriteľ informáciou o výdavkoch a príjmoch, nemožno konanie veriteľa posúdiť ako „hrubé porušenie povinnosti“. Zákonodarca ukladá poskytovateľovi úveru brať do úvahy jeho príjmy a výdavky alebo nahliadnuť do príslušnej databázy a nestanovuje naplnenie týchto predpokladov kumulatívne. Je preto potrebné uzavrieť, že v konkrétnom prípade došlo k preukázaniu riadneho postupu podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 o spotrebiteľských úveroch v znení účinnom ku dňu uzavretia zmluvy o úvere. Podľa uznesenia Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 9CoCsp/44/2021 z 25.08.2022: „ Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov. Z dôvodov rozhodnutia prvoinštančného súdu nie je zistiteľné vysporiadanie sa s textom tohto zákonného ustanovenia obsahujúceho výraz „alebo“ v tom zmysle, či ide o výrokovú spojku - disjunkciu, v právnej logike predstavujúcu navzájom sa vylučujúci vzťah dvoch hypotéz, teda či nahliadnutie do databázy automaticky znamená splnenie povinností veriteľa alebo nie. Súd prvej inštancie len konštatoval, že žalobca súdu predložil printscreen obrazovky, záložku úverový register, z ktorého nie je zrejmé, kedy bol vyhotovený, či pred uzavretím zmluvy alebo v budúcnosti. Z tohto záveru nie je tak zistiteľné a preskúmateľné splnenie povinností veriteľa vyžadované zákonom v čase vzniku zmluvného vzťahu.“ Navrhol, aby súd vyhovel podanej žalobe.

9. Žalobca v podaní zo dňa 20.03.2024 k premlčaniu uviedol, že k námietke premlčania sa už vyjadril v predchádzajúcom vyjadrení zo dňa 26.02.2024 a naďalej na ňom zotrval. Žalobca má za to, že podal na súd žalobu dňa 31.01.2022. Uplatnenie práva podľa § 565 OZ nastalo podaním zo dňa 18.01.2019, pričom v súlade so závermi Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ako aj v súlade ust. § 53 ods. 9 OZ došlo k uplatneniu tohto práva pre nesplnenie splátky, ktorej splatnosť bola datovaná na 27.09.2018. Premlčacia doba tak začala plynúť odo dňa 28.12.2018 a uplynula by 28.12.2021. Zároveň, s ohľadom na zákon č. 62/2020 Z. z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony je zrejmé, že premlčacia doba spočívala a neplynula v období od 27.03.2020 do 30.04.2020 = 35 dní a od 19.01.2021 do 28.02.2021 = 41 dní (t. j. spolu 76 dní). V zmysle uvedeného posledným dňom na uplatnenie si žalobcovho práva na súde je 28.12.2021 + 76 dní (pre neplynutie lehôt pre COVID-19, teda od 27.03.2020 do 30.04.2020 = 35 dní a od 19.01.2021 do 28.02.2021 = 41 dní) = 14.03.2022. Keďže žaloba bola na súde podaná dňa 31.01.2022, má žalobca za to, že svoj nárok uplatnil na súde pred uplynutím premlčacej doby.

10. Žalovaná na pojednávaní dňa 27.03.2024 predložila nasledovné listiny, a to e-mailovú komunikáciu so žalobcom zo dňa 15.11.2023, 23.11.2023, 07.12.2023 a 02.01.2024 a Rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 9CoCsp/19/2023-142 zo dňa 23.11.2023.

11. Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením listín tvoriacich obsah súdneho spisu.

12. Súd na základe vykonaného dokazovania zistil nasledovný skutkový stav podstatný pre rozhodnutie vo veci.

13. Právny predchodca žalobcu Tatra banka, a.s. a žalovaná uzatvorili dňa 09.11.2014 zmluvu o poskytnutí spotrebiteľského úveru s poistením pre fyzické osoby číslo 00-0002139259 (ďalej aj „zmluva“) s výškou bezúčelového úveru 2.800 eur, počtom splátok 84, celkovou čiastkou 5.016,08 eur, výškou úrokovej sadzby 18,30 %, výškou ročnej percentuálnej miery nákladov (RPMN) 20,17 %, priemernou hodnotnou RPMN 16,81 %, dátumom poskytnutia úveru - okamihom uzatvorenia zmluvy, končenu splatnosťou do 7 rokov od splatnosti prvej mesačnej anuitnej splátky, výškou pravidelnej mesačnej anuitnej splátky úveru 59,76 eur a termínom splatnosti splátky a poistného 27. dňa príslušného mesiaca, poplatkom za spracovanie žiadosti o úver v sume 56 eur.

14. Listom zo dňa 19.12.2018 Tatra banka, a.s. vyzvala žalovanú pred mimoriadnou splatnosťou na zaplatenie omeškanej sumy zo spotrebiteľského úveru s poučením, že ak sumu neuhradí, pristúpi k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti a vznikne povinnosť uhradiť celú nesplatenú sumu naraz.

15. Listom zo dňa 18.01.2019 Tatra banka, a.s. oznámila žalovanej vyhlásenie splatnosti a vyzvala žalovanú na zaplatenie výšky pohľadávky z úveru k 17.01.2019 v sume 1.809,21 eur z dôvodu, že napriek predchádzajúcim písomným výzvam banka neeviduje úhradu splatnej pohľadávky zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere číslo 00-0002139259 a tento stav pretrváva viac ako tri mesiace od vzniku omeškania.

16. Listom zo dňa 12.11.2021 Tatra banka, a.s. oznámila žalovanej, že na základe zmluvy o postúpení pohľadávok zo dňa 09.11.2021 s účinnosťou ku dňu 10.11.2021 postúpila pohľadávku v sume 1.818 eur spolu so všetkými právami s ňou spojenými, ktorá vznikla zo zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru číslo 00-0002139259 na nového veriteľa EOS KSI Slovensko, s.r.o., IČO: 35 724 803.

17. Z prehľadu platieb súd zistil, že žalovanej bol započítaný dňa 14.11.2014 poplatok 56 eur pri poskytnutí úveru. Súd zistil, že žalovaná poslednú platbu zaplatila dňa 27.08.2018.

18. Žalobca listom označeným ako pokus o zmier zo dňa 07.12.2021 žalovanú vyzval, aby žalobcovi ako novému veriteľovi zaplatila dlžnú sumu v celkovej výške 2.043,13 eur.

19. Súd zistil, že žalovaná celkom zo zmluvy o úvere uhradila 2.804,96 eur, čo bolo v konaní vzhľadom na skutkové tvrdenie samotného žalobcu nesporné.

20. Súd na základe takto zisteného skutkového stavu vec právne posúdil nasledovne.

21. Podľa § 52 ods. 1 OZ spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

22. Podľa § 53 ods. 9 OZ ak ide o plnenie zo spotrebiteľskej zmluvy, ktoré sa má vykonať v splátkach, môže dodávateľ uplatniť právo podľa § 565 najskôr po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a keď súčasne upozornil spotrebiteľa v lehote nie kratšej ako 15 dní na uplatnenie tohto práva.

23. Podľa § 54a OZ premlčané právo zo spotrebiteľskej zmluvy nemožno vymáhať a ani ho platne zabezpečiť; ustanovenie § 151j ods. 2 tým nie je dotknuté. Zmeniť obsah premlčaného práva zo spotrebiteľskej zmluvy, nahradiť ho novým právom alebo obnoviť jeho vymáhateľnosť možno len na základe právneho úkonu dlžníka, ktorý o premlčaní vedel.

24. Podľa § 565 OZ ak ide o plnenie v splátkach, môže veriteľ žiadať o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky, len ak to bolo dohodnuté alebo v rozhodnutí určené. Toto právo však môže veriteľ použiť najneskôr do splatnosti najbližšie nasledujúcej splátky.

25. Podľa § 100 ods. 1 OZ právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 až 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

26. Podľa § 101 OZ pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

27. Podľa § 103 OZ ak bolo dohodnuté plnenie v splátkach, začína plynúť premlčacia doba jednotlivých splátok odo dňa ich zročnosti. Ak sa pre nesplnenie niektorej zo splátok stane zročným celý dlh (§ 565), začne plynúť premlčacia doba odo dňa zročnosti nesplnenej splátky.

28. Podľa § 1 zákona č. 62/2020 Z.z. o niektorých mimoriadnych opatreniach v súvislosti so šírením nebezpečnej nákazlivej ľudskej choroby COVID-19 a v justícii a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony (ďalej aj „zákon č. 62/2020 Z.z.“) lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva, a) v čase odo dňa účinnosti tohto zákona do 30. apríla 2020 neplynú, b) ktoré uplynuli po 12. marci 2020 do dňa účinnosti tohto zákona, sa neskončia skôr ako za 30 dní po nadobudnutí účinnosti tohto zákona.

29. Podľa § 8 zákona č. 62/2020 Z.z. lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva, a) v čase odo dňa účinnosti tohto zákona do 28. februára 2021 neplynú, b) ktoré uplynuli po 31. decembri 2020 do dňa účinnosti tohto zákona, sa neskončia skôr ako za 30 dní po nadobudnutí účinnosti tohto zákona.

30. Podľa § 524 ods. 1 OZ veriteľ môže svoju pohľadávku aj bez súhlasu dlžníka postúpiť písomnou zmluvou inému.

31. Podľa § 524 ods. 2 OZ s postúpenou pohľadávkou prechádza aj jej príslušenstvo a všetky práva s ňou spojené.

32. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len "zákon č. 129/2010 Z.z.") tento zákon upravuje práva a povinnosti súvisiace s poskytovaním spotrebiteľského úveru na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere, podmienky poskytovania spotrebiteľského úveru, náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, spôsob výpočtu celkových nákladov spotrebiteľa spojených s poskytovaním spotrebiteľského úveru a ďalšie opatrenia na ochranu spotrebiteľa.

33. Podľa § 2 zákona č. 129/2010 Z.z. na účely tohto zákona sa rozumie

a) spotrebiteľom fyzická osoba, ktorá nekoná v rámci predmetu svojho podnikania alebo povolania, 5a)

- b) veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá ponúka alebo poskytuje spotrebiteľský úver v rámci svojej podnikateľskej činnosti,
- c) iným veriteľom fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá v rámci svojho podnikania ponúka alebo poskytuje úvery alebo pôžičky, ktoré splňajú aspoň jednu z podmienok uvedených v § 1 ods. 3 písm. c), f) a l), pričom tieto úvery alebo pôžičky nespĺňajú žiadnu z podmienok uvedených v § 1 ods. 3 písm. a), b), d), e), g) až k) a m) až r); za iného veriteľa sa nepovažuje banka, pobočka zahraničnej banky a finančná inštitúcia podľa osobitného predpisu, 6) ktorá má povolenie na činnosť udelené Národnou bankou Slovenska,
- d) zmluvou o spotrebiteľskom úvere zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom,
- e) povoleným prečerpaním forma spotrebiteľského úveru, ktorý umožňuje spotrebiteľovi disponovať s peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku jeho platobného účtu, ktorý má vedený u veriteľa,
- f) prekročením automaticky prijaté prečerpanie, pri ktorom veriteľ umožňuje spotrebiteľovi disponovať peňažnými prostriedkami nad rámec aktuálneho zostatku na platobnom účte spotrebiteľa alebo nad rámec dohodnutého povoleného prečerpania,
- g) celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok,
- h) celkovou čiastkou, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom,
- i) ročnou percentuálnou mierou nákladov celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19,
- j) úrokovou sadzbou spotrebiteľského úveru úroková sadzba vyjadrená ako fixné alebo variabilné percento, ktoré sa na ročnom základe uplatňuje z výšky čerpaného spotrebiteľského úveru,
- k) fixnou úrokovou sadzbou spotrebiteľského úveru jedna úroková sadzba spotrebiteľského úveru dohodnutá medzi veriteľom a spotrebiteľom v zmluve o spotrebiteľskom úvere na celú dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo viac úrokových sadzieb spotrebiteľského úveru dohodnutých medzi veriteľom a spotrebiteľom v zmluve o spotrebiteľskom úvere na čiastkové obdobia s výhradným použitím fixného konkrétneho percenta; ak v zmluve o spotrebiteľskom úvere nie sú stanovené všetky úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, úroková sadzba spotrebiteľského úveru sa považuje za fixnú iba na tie čiastkové obdobia, na ktoré sú úrokové sadzby spotrebiteľského úveru určené výhradne použitím fixného konkrétneho percenta dohodnutého pri uzavretí zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- l) celkovou výškou spotrebiteľského úveru maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere,
- m) trvanlivým médiom každý prostriedok, ktorý umožňuje uloženie informácií spôsobom prístupným na používanie v budúcnosti na časové obdobie zodpovedajúce účelom informácií a ktorý umožňuje verné reprodukovanie uložených informácií.

34. Podľa § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. veriteľ je pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere alebo pred zmenou tejto zmluvy spočívajúcej v navýšení spotrebiteľského úveru povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver, pričom berie do úvahy najmä dobu, na ktorú sa poskytuje spotrebiteľský úver, výšku spotrebiteľského úveru, príjem spotrebiteľa a prípadne aj účel spotrebiteľského úveru.

35. Podľa § 7 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. spotrebiteľ je povinný poskytnúť veriteľovi na jeho žiadosť úplné, presné a pravdivé údaje potrebné na posúdenie schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver; tým nie je dotknuté právo veriteľa využívať informácie o spotrebiteľovi z príslušnej databázy za podmienok ustanovených osobitným zákonom. 17)

36. Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka 18) musí obsahovať tieto náležitosti: a) druh spotrebiteľského úveru, b) obchodné meno, sídlo a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o právnickú osobu, alebo meno, priezvisko, miesto podnikania alebo adresu trvalého pobytu a identifikačné číslo veriteľa, ak ide o

fyzickú osobu; ak je spotrebiteľský úver ponúkaný alebo zmluva o spotrebiteľskom úvere uzavieraná prostredníctvom finančného agenta, zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje aj údaje o ňom v rozsahu údajov ako u veriteľa, podľa toho, či ide o finančného agenta právnickú osobu alebo fyzickú osobu, c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, d) meno, priezvisko a adresu trvalého pobytu spotrebiteľa, e) identifikáciu osoby, ktorej vlastnícke právo k tovaru alebo službe neprechádza na spotrebiteľa okamihom odovzdania a prevzatia tovaru alebo služby, a podmienky nadobudnutia vlastníckeho práva k tomuto tovaru alebo službe spotrebiteľom, f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie, h) opis tovaru alebo služby, na ktoré sa zmluva o spotrebiteľskom úvere vzťahuje, a cenu tovaru alebo služby, ak ide o spotrebiteľský úver vo forme odloženej platby za tovar alebo poskytnutú službu alebo ak ide o zmluvu o viazanom spotrebiteľskom úvere, i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru, j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov, k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia, l) právo spotrebiteľa vyžiadať si výpis z účtu vo forme amortizačnej tabuľky podľa odseku 5, ak sa amortizuje istina na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere na dobu určitú, a to bezplatne a kedykoľvek počas celej doby trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere, m) súhrnný prehľad, ktorý obsahuje lehoty a podmienky splácania úrokov a súvisiacich pravidelných a nepravidelných poplatkov, ak sa poplatky a úroky majú platiť bez amortizácie istiny, n) prípadne poplatky za vedenie jedného alebo viacerých účtov, na ktorých sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, ak je otvorenie účtu povinné, spoločne s poplatkami za používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a inými poplatkami vyplývajúcimi zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere a podmienkami, za akých sa tieto poplatky môžu zmeniť, o) úrokovú sadzbu, ktorá sa použije v prípade omeškania spotrebiteľa s platením splátok, a spôsob jej úpravy a prípadné poplatky pri neplnení zmluvy o spotrebiteľskom úvere, p) upozornenie týkajúce sa následkov nesplácania spotrebiteľského úveru, q) veriteľom vyžadované ručenie alebo poistenie, r) výšku poplatkov hradených spotrebiteľom za úkony notára, ak sú veriteľovi známe, s) informácie o právach podľa § 15 a podmienky ich uplatnenia, t) právo na splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti, postup pri takom splatení spotrebiteľského úveru a spôsob určenia výšky poplatku za splatenie spotrebiteľského úveru pred lehotou splatnosti podľa § 16, u) spôsob zániku záväzku zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, v) informáciu o možnosti mimosúdneho riešenia sporov zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere, w) právo na odstúpenie od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, lehotu, počas ktorej možno toto právo uplatniť, a ďalšie podmienky jeho vykonania vrátane informácie o povinnosti spotrebiteľa zaplatiť čerpanú istinu a príslušný úrok podľa § 13 ods. 3, ako aj o výške úroku za deň alebo o spôsobe jej výpočtu, x) názov a adresu príslušného kontrolného orgánu podľa § 23, y) priemernú hodnotu ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver platnú k dňu podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere, zverejnenú podľa § 21 ods. 2 za príslušný kalendárny štvrtrok; platnou priemernou hodnotou ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver pri zmluvách o spotrebiteľskom úvere uzatvorených do 15 kalendárnych dní po zverejnení priemernej hodnoty ročnej percentuálnej miery nákladov za príslušný kalendárny štvrtrok je priemerná hodnota ročnej percentuálnej miery nákladov na príslušný spotrebiteľský úver za predchádzajúci kalendárny štvrtrok.

37. Podľa § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak a) zmluva o spotrebiteľskom úvere nemá písomnú formu podľa § 9 ods. 1, b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y), c) zmluva o spotrebiteľskom úvere formou povoleného prečerpania, ktorý sa musí splatiť na požiadanie alebo do troch mesiacov, neobsahuje náležitosti podľa § 10 ods. 1 alebo d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa, e) veriteľ spotrebiteľský úver poskytne finančnými prostriedkami v hotovosti.

38. Podľa § 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru. V prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov. Za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez nahliadnutia do príslušnej databázy údajov o spotrebiteľoch na účely posudzovania ich schopnosti splácania úverov.

39. Podľa § 17 ods. 1 a 2 zákona č. 129/2010 Z.z. (1) Ak veriteľ postúpi práva vyplývajúce zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere na tretiu osobu vrátane vzájomného započítania pohľadávok, postupuje sa podľa Občianskeho zákonníka. 22) (2) Pôvodný veriteľ je povinný o postúpení podľa odseku 1 spotrebiteľa bezodkladne informovať; to neplatí, ak pôvodný veriteľ po dohode s nadobúdateľom práv naďalej spravuje spotrebiteľský úver vo vzťahu k spotrebiteľovi.

40. Podľa § 497 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka (ďalej aj ako "OBZ") zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

41. Podľa § 151 ods. 1 CSP skutkové tvrdenia strany, ktoré protistrana výslovne nepoprela, sa považujú za nesporné.

42. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a citované zákonné ustanovenia súd mal za preukázané, že žaloba je v celom rozsahu nedôvodná.

43. Predmetný spor medzi stranami má charakter spotrebiteľského sporu. Súd mal za preukázané, že predmetná úverová zmluva je spotrebiteľskou zmluvou a zmluvný vzťah strán sporu na základe tejto zmluvy je vzťahom spotrebiteľským. Zmluva o úvere patrí k tzv. absolútnym obchodným vzťahom /§ 261 ods. 6 písm. d) zákona č. 513/1991 Zb. Obchodného zákonníka/ a z uvedeného dôvodu sa záväzkový vzťah vyplývajúci zo zmluvy o úvere spravuje bez ohľadu na povahu účastníkov ustanoveniami Obchodného zákonníka. V tomto prípade však ide o spotrebiteľskú úverovú zmluvu a z uvedeného dôvodu je na predmetnú vec potrebné aplikovať aj ustanovenia predpisov upravujúcich spotrebiteľské zmluvy najmä ustanovenia Občianskeho zákonníka a ustanovenia osobitného predpisu, ktorým je zákon č. 129/2010 Z.z. účinný ku dňu uzatvorenia predmetnej úverovej zmluvy, teda k okamihu vzniku zmluvného vzťahu.

44. Súd v prvom rade poukazuje na to, že žalovaná v konaní namietala aj aktívnu vecnú legitimitáciu žalobcu. Súd mal však v konaní za preukázané, že právny predchodca žalobcu, ktorým bola banka žalovaná písomne vyzval na plnenie, čo v konaní žalobca preukázal listom zo dňa 19.12.2018 s podacím hárkom z toho istého dňa. Z uvedeného dôvodu súd dospel k záveru, že žalobca je aktívne vecne legitimovaný, nakoľko nepreukázal, že právny predchodca žalobcu (banka), písomne vyzvala žalovanú na splnenie jej peňažného záväzku voči právnenému predchodcovi žalobcu (banke) v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov, a teda právny predchodca žalobcu (banka) bola oprávnená postúpiť svoju peňažnú pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku písomnou zmluvou inej osobe bez súhlasu žalovanej.

45. Súd mal ďalej za preukázané a nesporné, že právny predchodca žalobcu (banka) ako veriteľ poskytol žalovanej ako spotrebiteľovi spotrebiteľský úver na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere zo dňa 09.11.2014 vo výške 2.744 eur. Žalovaná uhradila 2.804,96 eur, uvedená skutočnosť bola v konaní nesporná, keďže žalovaná toto skutkové tvrdenie nepoprela. Zároveň bolo nesporné a preukázané, že poslednú platbu žalovaná veriteľovi z poskytnutého úveru uhradila dňa 27.08.2018. Nesporným v konaní tiež bolo, že veriteľ vyzval žalovanú listom zo dňa 19.12.2018 na plnenie omeškaných platieb zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere s tým, že banka ku dňu 18.12.2018 evidovala pohľadávky v omeškaní s poučením, že pokiaľ pohľadávku v stanovenom termíne neuhradí, pristúpi k vyhláseniu mimoriadnej splatnosti a vznikne povinnosť uhradiť celú nesplatenú pohľadávku naraz.

46. Nesporným v konaní tiež bolo, že veriteľ oznámil žalovanej vyhlásenie splatnosti listom zo dňa 18.01.2019 a vyzval žalovanú na úhradu celkom 1.809,21 eur s tým, že z dotknutej zmluvy o

spotrebiteľskom úvere číslo 00-0002139259 pretrváva stav omeškania úhradu splatnej pohľadávky banky viac ako tri mesiace od vzniku omeškania.

47. V tejto súvislosti súd ale najmä poukazuje na to, že podstatnou a spornou otázkou pre rozhodnutie v tejto veci bolo, či došlo k premlčaniu žalobou uplatnenej peňažnej sumy, a to najmä s ohľadom na začiatok plynutia premlčacej doby a s ohľadom na aplikáciu zákona č. 62/2020 Z.z..

48. V prvom rade súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/250/2021 zo dňa 28.03.2023 podľa ktorého „... najvyšší súd zastáva názor, že veriteľ sa na súde mohol po prvý raz domáhať svojho práva prvý deň nasledujúci po uplynutí trojmesačnej doby plynúcej od omeškania spotrebiteľa so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh (za súčasného splnenia upozornenia na zosplatenie). Práve tento deň je teda najskorším dňom, kedy sa právo mohlo vykonať po prvý raz (§ 101 Občianskeho zákonníka), čo v danom kontexte znamená, že tento deň je aj začiatkom premlčacej doby práva požadovať splnenie celého dlhu, čím sa naplní i zámer zákonodarcu, aby premlčacia doba pri zosplatení celého dlhu nezávisela od vôle veriteľa (§ 103 Občianskeho zákonníka).“ „... podľa § 103 Občianskeho zákonníka plynie pri strate výhody splátok premlčacia doba celého zvyšného dlhu už od splatnosti splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatný celý dlh. Inak je tomu ale pri strate výhody splátok v spotrebiteľských vzťahoch, v ktorých podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (všeobecne) začne premlčacia doba plynúť prvý deň nasledujúci po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh za podmienky, že v lehote uvedených 3 mesiacov od omeškania uplynula tiež 15 dňová lehota na upozornenie spotrebiteľa. Až vtedy sa totiž môže veriteľ s úspechom obrátiť na súd po prvýkrát (§ 101 Občianskeho zákonníka).“ „V kontexte uvedeného najvyšší súd záverom konštatuje, že nie je možné považovať za správny právny názor ..., že v spotrebiteľských vzťahoch premlčacia doba celého zosplateného dlhu plynie od zročnosti nesplnenej splátky, kvôli ktorej veriteľ využil svoje právo žiadať predčasné splatenie.“

49. „Podľa § 103 Občianskeho zákonníka plynie pri strate výhody splátok premlčacia doba celého zvyšného dlhu už od splatnosti splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatný celý dlh. Inak je tomu ale pri strate výhody splátok v spotrebiteľských vzťahoch, v ktorých podľa § 53 ods. 9 Občianskeho zákonníka (všeobecne) začne premlčacia doba plynúť prvý deň nasledujúci po uplynutí troch mesiacov od omeškania so splnením splátky, pre nesplnenie ktorej sa stal splatným celý dlh.“ (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 29. novembra 2022, sp. zn. 7Cdo/268/2020, R 29/2023).

50. V súvislosti so začatím ale najmä plynutím premlčacej doby v spojitosti s argumentáciou žalobcu s poukazom na ustanovenia zákona č. 62/2020 Z.z. súd poukazuje na to, že je nesporné, že žalobca podal žalobu na súd dňa 31.01.2022. Súd mal za preukázané, že žalovaná naposledy zo zmluvy o úvere plnila platbu dňa 27.08.2018. A teda v omeškani bola následne so zaplatením mesačných splátok dňa 27.09., 27.10. a 27.11.2018. Samotný žalobca v konaní pritom uviedol, že mimoriadnu splatnosť vyhlásil pri omeškani žalovanej po uplynutí troch mesiacov od omeškania so zaplatením splátky a s tým, že žiadal o zaplatenie celej pohľadávky pre nesplnenie niektorej splátky (27.12.2018) podľa § 53 ods. 9 OZ v spojení s § 565 OZ a teda k začatiu premlčacej doby malo dôjsť po 27.12.2018 a premlčacia doba by mala uplynúť najskôr dňa 27.12.2021. V súvislosti s plynutím premlčacej doby však žalobca argumentoval ustanoveniami zákona č. 62/2020 Z.z. tým, že podľa žalobcu premlčacia lehota v období od 27.03.2020 do 30.04.2020 a v období od 19.01.2021 do 28.02.2021 neplynula, čo predstavuje predĺženie premlčacej doby o 76 dní. V spornom prípade premlčacia doba mala najskôr uplynúť dňa 27.12.2021, avšak s ohľadom na spočívanie premlčacích dôb, uplynie až dňa 13.03.2022. Keďže žaloba bola na súde podaná dňa 31.01.2022, uplatnený nárok nie je premlčaný. S uvedenou argumentáciou sa ale súd nestotožnil. Vychádzajúc zo znenia a účelu zákona číslo 62/2020 Z.z. ako aj z jeho dôvodovej správy, súd mal za to, že argumentácia žalobcu o spočívání premlčacej doby v danom spore je nesprávna. V prvom rade súd poukazuje na to, že aj z dôvodovej správy k predmetnému zákonu č. 62/2020 Z.z. vyplýva, že opatrenia koncipované v zákone sú dočasného charakteru, pričom ich dočasnosť je daná dátumom, do kedy sa uplatňujú. Ide o opatrenia koncipované ako opatrenia, ktoré možno aplikovať len v čase mimoriadnej situácie podľa zákona Národnej rady SR č. 42/1994 Z.z. alebo v čase núdzového stavu podľa ústavného zákona č. 227/2002 Z.z.. Cieľom bolo zabezpečiť to, že premlčacie a prekluzívne lehoty neplynuli respektíve došlo k ich „navráteniu“ v čase od vyhlásenia mimoriadnej situácie na území SR. Predkladateľ mal za to, že toto opatrenie môže prispieť k tomu, aby občania a podnikatelia nemuseli nevyhnutne vykonávať úkony potrebné pre uplatňovanie ich práv v súkromnoprávných vzťahoch v čase

pandémie bez obavy, že by prišli o svoje práva v dôsledku premlčania alebo preklúzie. Cieľom bolo dočasne zabezpečiť plynutie premlčacích a prekluzívnych lehôt v čase zákazu pohybu na území SR v čase pandémie.

51. V tejto súvislosti súd poukazuje na právny názor týkajúci sa právneho posúdenia obdobnej otázky plynutia premlčacej doby s ohľadom na aplikáciu zákona č. 62/2020 Z.z., a to napríklad rozsudok Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 17CoCsp/41/2022 zo dňa 26.07.2023 alebo rozsudok Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Cob/22/2022 zo dňa 28.09.2022.

52. „Nie je správny právny názor žalobcu, že na premlčanie uplatneného nároku je potrebné vzťahovať ustanovenia § 1 a § 8 zákona č. 62/2020 Z. z. týkajúce sa plynutia lehôt, v zmysle ktorých premlčacia doba žalobcovi nemala plynúť v špecifikovaných obdobiach a celkovo by sa tak predĺžila o 76 dní; podľa § 1 písm. a) zákona č. 62/2020 Z. z., lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva v čase odo dňa účinnosti tohto zákona (27.03.2020) do 30.04.2020 neplynú; podľa § 8 písm. a) zákona č. 62/2020 Z. z., ktorý bol do uvedeného zákona doplnený novelou č. 9/2021 Z. z. vzhľadom na druhú vlnu pandémie COVID-19, lehoty ustanovené právnymi predpismi v súkromnoprávných vzťahoch na uplatňovanie alebo bránenie práv na súde, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu alebo k zániku práva v čase odo dňa účinnosti tohto zákona (19.01.2021) do 28.02.2021 neplynú; odvolací súd konštatuje, že uvedené zákonné ustanovenia v tomto konkrétnom prípade aplikovať nemožno a tieto nemajú vplyv na plynutie a koniec premlčacej doby v danom spore; zákonnou podmienkou aplikácie predmetných ustanovení je totiž skutočnosť, že by jej uplynutím došlo k premlčaniu práva, inak povedané, koniec premlčacej doby by musel pripadnúť do jedného z rozhodujúcich období, t.j. do obdobia od 27.03.2020 do 30.04.2020 (podľa § 1 písm. a/ zákona č. 62/2020 Z. z.), resp. od 19.01.2021 do 28.02.2021 (podľa § 8 písm. a/ zákona č. 62/2020 Z. z.); uvedená právna úprava zákona č. 62/2020 Z. z. sa teda vzťahuje len na tie premlčacie doby (resp. prekluzívne lehoty), ktorých koniec by v zákone vymedzených obdobiach uplynul; podľa dôvodovej správy k zákonu č. 62/2020 Z. z., časť opatrení zavádzaných týmto zákonom je koncipovaná ako opatrenia dočasného charakteru, pričom ich dočasnosť je daná dátumom, do kedy sa uplatňujú; navrhované opatrenie má za cieľ v § 1 písm. a) dočasne zabezpečiť to, že premlčacie a prekluzívne lehoty nebudú do konca apríla 2020 plynúť a to odo dňa účinnosti predkladaného zákona; predkladateľ má za to, že toto opatrenie môže prispieť k tomu, aby občania a podnikatelia nemuseli nevyhnutne vykonávať úkony potrebné pre uplatňovanie ich práv v súkromnoprávných vzťahoch v čase pandémie bez obavy, že by prišli o svoje práva v dôsledku premlčania alebo preklúzie; podľa dôvodovej správy k zákonu č. 9/2021 Z. z., ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony v súvislosti s druhou vlnou pandémie ochorenia COVID-19, má navrhované opatrenie za cieľ v § 8 písm. a/ dočasne zabezpečiť to, že premlčacie a prekluzívne lehoty nebudú do konca februára 2021 plynúť; z hľadiska konštrukcie ide o rovnakú úpravu ako bola pôvodne schválená v marci 2020 v súvislosti s prvou vlnou pandémie COVID-19; aj z uvedených dôvodových správ je zrejmé, že zákonodarca nezamýšľal upraviť spočívanie všetkých premlčacích dôb v období od 27.03.2020 do 30.04.2020 a následne od 19.01.2021 do 28.02.2021, ale len tých, uplynutím ktorých by hrozila občanom a podnikateľom v súkromnoprávných vzťahoch ujma z dôvodu premlčania práva v rozhodujúcom čase, t.j. ktorých koniec by uplynul v zákonom vymedzených obdobiach; odvolací súd dáva do pozornosti aj rozhodnutia iných senátov Krajského súdu v Banskej Bystrici napr. rozsudok sp. zn. 14Co/10/2022 zo dňa 29.03.2022, sp. zn. 17CoCsp/8/2022 zo dňa 24.08.2022, sp. zn. 17CoCsp/32/2022 zo dňa 30.11.2022, sp. zn. 43CoCsp/16/2022 zo dňa 07.07.2022, ktoré vo veci zaujali rovnaký právny názor...“ (odsek 4.5 odôvodnenia rozsudku Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 17CoCsp/41/2022 zo dňa 26.07.2023).

53. „Napriek uvedenému odvolací súd udáva, že s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie sa stotožňuje, keď aj v zmysle Dôvodovej správy správy k zákonu č. 62/2020 Z.z. opatrenia prijaté týmto zákonom mali za cieľ dočasne zabezpečiť to, že v čase od 27.3.2020 do 30.4.2020 a následne v čase od 19.1.2021 do 28.2.2021 premlčacie lehoty nebudú plynúť a prijaté opatrenia mali prispieť k tomu, aby občania a podnikatelia nemuseli nevyhnutne vykonávať úkony potrebné pre uplatňovanie ich práv v súkromnoprávných vzťahoch v čase pandémie z obavy, že by prišli o svoje práva v dôsledku premlčania. Zákonodarca teda nemienil a ani neupravil spočívanie všetkých premlčacích lehôt v čase od 27.3.2020 do 30.4.2020 a následne v čase od 19.1.2021 do 28.2.2021, ale zákonodarca mienil a aj upravil len neplynutie tých premlčacích lehôt, uplynutím ktorých by došlo k premlčaniu práva v čase od 27.3.2020 do 30.4.2020 a následne v čase od 19.1.2021 do 28.2.2021, t.j. tých premlčacích lehôt, ktorých

koniec by uplynul v čase od 27.3.2020 do 30.4.2020 a následne v čase od 19.1.2021 do 28.2.2021. Nešlo preto o zákonné neplynutie všetkých premlčacích lehôt tak, ako to mienil žalobca, ale zákon č. 62/2020 Z.z. sa pri posudzovaní otázky premlčacia aplikuje len v prípadoch, kedy premlčacie lehoty mali uplynúť, t.j. ich koniec mal pripadnúť na obdobie v čase od 27.3.2020 do 30.4.2020 a následne v čase od 19.1.2021 do 28.2.2021. Nemožno preto akceptovať názor žalobcu, resp. jeho právneho zástupcu, prezentovaný v odvolaní, že v zákonom vymedzenom časovom období (od 27.3.2020 do 30.4.2020) zo zákona spočívali všetky premlčacie doby, ktoré boli počas trvania platnosti a účinnosti zákona v behu, ale uvedená úprava sa vzťahuje len na tie prekluzívne a premlčacie doby, ktoré by vo vymedzenom období uplynuli. Ak súd prvej inštancie ustálil začatie plynutia premlčacej lehoty od 22.10.2021 tak dvojiročná lehota uplynula 22.10.2020 a teda v čase keď plynutie tejto lehoty nebolo prerušené zák. č. 62/2020 Z.z. (od 27.3.2020 do 30.4.2020 a následne v čase od 19.1.2021 do 28.2.2021). Neplynutie lehoty nemá za následok pripočítanie počtu dní jej neplynutia k premlčacej lehote, ale účelom zákona bolo, aby bola obmedzená mobilita obyvateľstva v čase pandémie a po skončení takto vymedzeného obdobia bolo možné úkony potrebné pre uplatňovanie ich práv uskutočniť. Z uvedeného vyplýva, že žalobca, po uplynutí ochranného obdobia, mal možnosť podať žalobu včas a to v období od 1.5.2020 do 22.10.2020.“ (odsek 10. odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3Cob/22/2022 zo dňa 28.09.2022).

54. Pre úplnosť súd poukazuje na nasledovné. Súd mal v konaní za preukázané, že veriteľ a žalovaná ako spotrebiteľ dňa 09.11.2014 uzatvorili zmluvu o spotrebiteľskom úvere. Súd mal za preukázané, že žalobca, poskytol žalovanej bezúčelový spotrebiteľský úver vo výške 2.744 eur, keď pri poskytnutí úveru započítal poplatok v sume 56 eur. Súd poukazuje na to, že uvedená zmluva o spotrebiteľskom úvere medzi stranami je uzavretá platne. Zákon č. 129/2010 Z.z. však ustanovuje nielen náležitosti, ktoré musia byť v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedené a súd ex offo prihliada na to, či zmluva o spotrebiteľskom úvere tieto obligatórne náležitosti obsahuje, ale zároveň zákon vyžaduje, aby veriteľ poskytujúci spotrebiteľský úver konal s odbornou starostlivosťou a súd aj v danom prípade ex offo prihliada na to, či veriteľ dodržal zákonom predpokladaný postup pri uzatvorení zmluvy o spotrebiteľskom úvere. V tomto prípade žalobca nepreukázal, že by konal v súlade s ustanovením § 7 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., podľa ktorého veriteľ je najmä pred uzavretím zmluvy o spotrebiteľskom úvere povinný posúdiť s odbornou starostlivosťou schopnosť spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver. V takom prípade potom, ak veriteľ nekonal s odbornou starostlivosťou podľa § 7 ods. 1, nielenže nie je oprávnený vyžadovať od spotrebiteľa jednorazové splatenie spotrebiteľského úveru, ale v prípade hrubého porušenia povinnosti podľa § 7 ods. 1 citovaného zákona sa úver považuje za bezúročný a bez poplatkov, pričom za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 citovaného zákona sa považuje posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver (§ 11 ods. 2 zákona č. 129/2010 Z.z.). Žalobca v konaní nepredložil žiaden doklad preukazujúci skutočnosť, že by akýmkoľvek spôsobom posúdil schopnosť žalovanej splatiť poskytnutý spotrebiteľský úver. Zo zmluvy ani z priložených listín, ktorými žalobca v spore preukazoval svoj nárok nevyplýva, že by veriteľ akýmkoľvek spôsobom posudzoval schopnosť žalovanej zaplatiť poskytnutý spotrebiteľský úver, čo má za následok, že poskytnutý úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Naopak žalovaná v konaní predložila písomnosti (pracovnú zmluvu zo dňa 14.06.2013, zápočtový list zo dňa 26.10.2018, rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 9CoCsp/19/2023-142 zo dňa 23.11.2023), ktoré spochybnilu bonitu žalovanej. Žalobca napríklad uviedol, že žalovaná mala v rozhodnom čase čistý príjem 1.078,77 eur, žalovaná však účinne toto skutkové tvrdenie žalobcu poprela, keď preukázala oveľa nižší príjem v rozhodnom čase (399 eur).

55. Zákon č. 129/2010 Z.z. teda jasne a zrozumiteľne ustanovuje nielen náležitosti, ktoré musia byť v zmluve o spotrebiteľskom úvere uvedené, ale aj konanie veriteľa vo vzťahu k spotrebiteľovi a plnenie jeho povinností vyplývajúcich pre veriteľa zo zákona a súd ex offo prihliada na to, či zmluva o spotrebiteľskom úvere tieto obligatórne náležitosti obsahuje a tiež aj na to, či veriteľ riadnym spôsobom splnil všetky podmienky vyplývajúce zo zákona pri poskytnutí spotrebiteľského úveru. Veriteľ je ex lege povinný vo vzťahu k spotrebiteľovi konať s odbornou starostlivosťou a za hrubé porušenie povinnosti podľa § 7 ods. 1 sa považuje aj posudzovanie schopnosti splácať úver veriteľom bez akýchkoľvek údajov o príjmoch, výdavkoch a rodinnom stave spotrebiteľa alebo bez prihliadnutia na údaje z príslušnej databázy alebo registra na účely posudzovania schopnosti spotrebiteľa splácať spotrebiteľský úver.

56. Zároveň súd poukazuje na to, že z dotknutej zmluvy vyplýva, že pri poskytnutí úveru dňa 14.11.2014 bol žalovanej započítaný spracovateľský poplatok za poskytnutie úveru vo výške 56 eur, čím veriteľ deklaroval poskytnutie úveru v sume vyššej o 56 eur, pričom z uvedenej výšky úveru aj vypočítaval RPMN. Poskytnutý úver je preto z vyššie uvedených dôvodov potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov. Do hodnoty RPMN je totiž veriteľ povinný zahrnúť všetky náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom v súlade s § 2 písm. h) zákona č. 129/2010 Z.z.. Jedným z týchto nákladov je napríklad aj poplatok za poskytnutie úveru, pričom súd poukazuje na to, že pokiaľ veriteľ poskytne reálne úver vo výške 2.744 eur, pričom deklaruje poskytnutie úveru o 56 eur vyšší, vo výške 2.800 eur, pričom dodatočný náklad predstavuje poplatok v sume 56 eur za poskytnutie úveru (ktorý si veriteľ započíta ešte pred poskytnutím samotného úveru dlžníkovi), je evidentné, že pri výpočte RPMN podľa vzorca v zmysle zákona č. 129/2010 Z.z. výška RPMN predstavuje sumu vyššiu ako veriteľ deklaruje v zmluve. Vzhľadom na uvedené, keďže nesprávne uvedená RPMN úveru je v neprospech spotrebiteľa vtedy, keď je v zmluve uvedená nižšia ako v skutočnosti, znamená, že spotrebiteľ reálne zaplatí viac ako deklaruje veriteľ v zmluve. „Uvedený postup je v rozpore s predpismi na ochranu spotrebiteľov, pričom ide o nekalú obchodnú praktiku a to aj v súlade s rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6 Sžo 21/2013, v zmysle ktorej súčasťou celkovej výšky spotrebiteľského úveru nie je poplatok za poskytnutie pôžičky, pretože uvedený poplatok, ktorý má charakter odmeny poskytovateľovi služby spotrebiteľského úveru treba považovať za náklady spotrebiteľského úveru. Pokiaľ žalovaný do celkovej výšky spotrebiteľského úveru zahrnul aj poplatok za poskytnutie pôžičky, ide o postup v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti veriteľa, ktorý mohol podstatne narušiť ekonomické správanie spotrebiteľa k poskytnutej službe - úveru, pričom takéto konanie zákonodarca považuje za nekalú obchodnú praktiku a zakazuje ju. Súd taktiež poukazuje na tú skutočnosť, že v zmysle čl. 3 písm. l/ a čl. 10 ods. 2 Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS v znení korigenda k smernici Európskeho parlamentu a Rady 2008/48/ES z 23. apríla 2008 o zmluvách o spotrebiteľskom úvere a o zrušení smernice Rady 87/102/EHS ustálil Súdny dvor výklad tak, že do celkovej výšky úveru nemožno zahrnúť nijakú zo súm určených ako odmenu za záväzky z dôvodu úveru, ako sú napr. administratívne poplatky a iné. Zmluva o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 9 ods. 2 písm. f/ zákona č. 129/2010 Z. z. neobsahuje dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru a v zmysle písm. k/ termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov. Súd pritom poukazuje aj na rozsudok Krajského súdu Prešov sp. zn. 18Co 109/2011, ktorý uvádza, že tá skutočnosť, keď si poskytovateľ úveru zinkasuje nejakú jeho časť ešte pred poskytnutím úveru, je v rozpore s ratio legis právnej úpravy spotrebiteľského úveru, pretože sa spotrebiteľovi poskytuje úver na jeho ekonomické využitie v krátenej výške a úroky sa pritom počítali aj z neposkytnutých peňažných prostriedkov.“ (odsek 29. odôvodnenia rozsudku Okresného súdu Bratislava III sp. zn. 19Csp/27/2019).

57. Vzhľadom na uvedené skutočnosti, a teda najmä vzhľadom na premlčanie žalovaného nároku a citované zákonné ustanovenia ako aj rozhodovaciu prax súdov súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku I. výrokovej časti tohto rozsudku a žalobu v celom rozsahu zamietol. Avšak aj v prípade, ak by nárok, ktorý je predmetom tohto sporu nebol premlčaný, vzhľadom na skutočnosť, že žalovaná veriteľovi plnila z dotknutej úverovej zmluvy sumu celkom 2.804,96 eur, čo bolo v konaní nesporné, z dôvodu toho, že úver súd posúdil ako bezúročný a bez poplatkov, žalovaná už splnila vo vzťahu k veriteľovi výšku úveru a ani v prípade, ak by žalovaný nárok nebol premlčaný, súd by musel vzhľadom na skutkový stav a právne posúdenie tejto veci, žalobu v celom rozsahu zamietnuť ako nedôvodnú.

58. Podľa § 255 ods. 1 CSP súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

59. Podľa § 262 ods. 1 CSP o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

60. V rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, rozhodne súd aj bez návrhu o nároku na náhradu trov konania (§ 262 ods. 1 CSP). O tomto nároku súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého, súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Keďže žalovaná mala vo veci plný úspech, súd rozhodol o jej nároku na náhradu trov konania tak, ako je uvedené vo výroku II. výrokovej časti tohto rozsudku a žalovanej priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

61. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie v lehote do 60 dní po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

Poučenie:

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie /§ 355 ods. 1 CSP/. Odvolanie proti tomuto rozsudku možno podať v lehote 15 dní od jeho doručenia na Mestskom súde Bratislava IV /§ 362 ods. 1 CSP/.

Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané /§ 359 CSP/.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 CSP - ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje, podpis, spisová značka konania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh) /§ 363 CSP/.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania /§ 364 CSP/.

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci /§ 365 ods. 1 CSP/.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej /§ 365 ods. 2 CSP/.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania /§ 365 ods. 3 CSP/.

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

- a) sa týkajú procesných podmienok,
- b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,
- c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
- d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie /§ 366 CSP/.

Odvolanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe /§ 125 ods. 1 CSP/.

Odvolanie urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na odvolanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie odvolania nevyzýva /§ 125 ods. 2 CSP/.

Odvolanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu, a aby každý ďalší subjekt dostal jeden

rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil /§ 125 ods. 3 CSP/.

Ak strana sporu nesplní povinnosť uloženú jej týmto rozsudkom, druhá strana môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov /§ 220 ods. 1 CSP/.

Osoba oprávnená podať odvolanie sa môže odvolania vzdať. Vzdať sa odvolania možno len voči súdu, a to až po vyhlásení rozhodnutia /§ 368 CSP/.